

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (kibővített harmadik tanács)

2006. június 7.*

A T-613/97. sz. ügyben,

az **Union française de l'express (Ufex)** (székhelye: Roissy-en-France [Franciaország]),

a **DHL International SA** (székhelye: Roissy-en-France),

a **Federal express international (France) SNC** (székhelye: Gennevilliers [Franciaország]),

a **CRIE SA** (székhelye: Asnières [Franciaország])

(képviselek őket: É. Morgan de Rivery és J. Derenne ügyvédek)

felpereseknek

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselek: G. Rozet és D. Triantafyllou, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes ellen,

* Az eljárás nyelve: francia.

támogatják:

a **Francia Köztársaság** (képviselik: G. de Bergues, R. Abraham és F. Million, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg),

a **Chronopost SA** (székhelye: Issy-les-Moulineaux [Franciaország], képviselik: V. Bouaziz Torron és D. Berlin ügyvédek),

valamint

a **La Poste** (székhelye: Párizs [Franciaország], képviseli: H. Lehman ügyvéd, kézbesítési cím: Luxembourg)

beavatkozók,

az állítólagosan Franciaország által az SFMI-Chronopost számára nyújtott támogatásról szóló, 1997. október 1-jei 98/365/EK bizottsági határozat (HL 1998. L 164., 37. o.) megsemmisítése iránti kérelme tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA
(kibővített harmadik tanács),

tagjai: M. Jaeger elnök, V. Tiili, J. Azizi, E. Cremona és Czúcz O. bírák,
hivatalvezető: K. Andová tanácsos,

tekintettel a Bíróság 2003. július 3-án hozott ítéletére,

tekintettel a visszautalást követő írásbeli eljárásra és a 2005. június 15-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

- ¹ A jelen ítéletet az Elsőfokú Bíróság az ügynek a Bíróság C-83/01. P. sz., C-93/01. P. sz. és C-94/01. P. sz., Chronopost és társai kontra UFEX és társai ügyben 2003. július 3-án hozott ítélete (EBHT 2003., I-6993. o., a továbbiakban: a Bíróság ítélete) általi visszautalást követően hozta, amely ítélet hatályon kívül helyezte az Elsőfokú Bíróság T-613/97. sz., UFEX és társai kontra Bizottság ügyben 2000. december 14-én hozott ítéletét (EBHT 2000., II-4055. o., a továbbiakban: az Elsőfokú Bíróság ítélete).

A jogvita alapját képező tényállás

- 2 A francia posta (a továbbiakban: La Poste), amely jogszabályi monopólium alapján a rendes postai kézbesítési ágazatban működik, francia közigazgatás részét képezte 1990 végéig. 1991. január 1-jétől közjogi jogi személyként szervezték át az organisation du service public de la poste et des télécommunications című [a postai és a telekommunikációs a közszolgáltatás szervezéséről szóló], 1990. július 2-i 90-568. sz. törvény rendelkezéseinek megfelelően (JORF 1990. július 8., 8069. o., a továbbiakban: 90/568. sz. törvény). Ez a törvény engedélyezi bizonyos, a verseny számára nyitott tevékenységek gyakorlását, többek között az expresszkézbesítést.
- 3 A Société française de messagerie internationale (a továbbiakban: SFMI) magánjogi társaság, amely az 1985-ös év végétől a La Poste-ot bízta meg az gyorsposta szolgáltatás igazgatásával. Ezt a vállalkozást 10 millió francia frank (FRF) tőkével alapították (körülbelül 1 524 490 euró), amely a Sofipost (66%) és a TAT Express (a továbbiakban: TAT) (34%) között oszlott meg (a Sofipost 100%-ban a La Poste tulajdonában álló pénzügyi társaság, a TAT pedig a Transport aérien transrégional légitársaság leányvállalata).
- 4 Az SFMI által EMS/Chronopost elnevezés alatt ellátott gyorsposta szolgáltatás üzemeltetésének és forgalmazásának részletes szabályait a ministre des Postes et Télécommunications français [francia postaügyi és távközlési minisztérium] 1986. augusztus 19-i utasítása határozta meg. Ezen utasítás szerint a La Poste-nak logisztikai és kereskedelmi támogatást kellett nyújtani az SFMI részére. A La Poste és az SFMI közötti szerződéses viszonyokat megállapodások rendezték, amelyek közül az első az 1986-os évből származik.
- 5 Az SFMI által végzett expresszkézbesítési tevékenység szerkezetét 1992-ben átalakították. A Sofipost és a TAT új társaságot hoztak létre, a Chronopost SA-t, amelynek a részvényeit 66%-ban, illetve 34%-ban birtokolták. A Chronopost

társaság, amelynek kizárólagos hozzáférése volt a La Poste hálózatához, 1995. január 1-jéig a nemzeti expresszküldeményekre összpontosított. Az SFMI-t megvásárolta a GD Express Worldwide France, egy nemzetközi közös vállalkozás leányvállalata, amely magában foglalja az ausztráliai TNT társaságot és öt ország postáját; ezt az összefonódást a Bizottság az 1991. december 2-i határozatával engedélyezte (IV/M.102. sz., TNT kontra Canada Post, DBP Postdienst, La Poste, PTT Poste és Sweden Post ügy) (HL C 322., 19. o.). Az SFMI megtartotta a nemzetközi expresszkézbesítési tevékenységet, a Chronopostot pedig a nemzetközi küldeményeinek franciaországi kezelésénél vette igénybe közreműködőként és a szolgáltatónaként (a továbbiakban SFMI – Chronopost).

- 6 A Syndicat français de l'express international (SFEI), amely az Union française de l'express (UFEX) váltotta fel, és amelynek a három másik felperes a tagja, francia jog szerinti szakmai szakszervezet, amely majdnem valamennyi, az SFMI-Chronoposttal versenyző gyorsposta szolgáltatásokat nyújtó társaságot magában foglalja.

- 7 1990. december 21-én az SFEI panaszt nyújtott be a Bizottsághoz, többek között amiatt, mert a La Poste által az SFMI-nek nyújtott logisztikai és kereskedelmi támogatás az EK-Szerződés 92. cikke (jelenleg, módosítást követően: EK 87. cikk) értelmében vett állami támogatást tartalmazott. A panaszban elsősorban azt a tényt rótták fel, hogy az SFMI által a La Poste által nyújtott támogatásért fizetett díjazás nem felelt meg a rendes piaci feltételeknek. Az ilyen szolgáltatások igénybevételének piaci ára és az SFMI által ténylegesen fizetett ár közötti különbség állami támogatásnak minősül. A panaszhoz mellékeltek egy gazdasági tanulmányt, amelyet az SFEI kérelmére a Braxton associés tanácsadó gazdasági társaság készített el, az 1986–1989-os időszakra vonatkozó támogatás összegének értékelése céljából.

- 8 1992. március 10-én a Bizottság tájékoztatta az SFEI-t a panaszának irattárba helyezéséről. E határozat ellen 1992. május 16-án az SFEI és más társaságok megsemmisítés iránti keresetet nyújtottak be a Bíróság előtt. A Bizottság 1992. július 9-i határozatát követően, amely az 1992. március 10-i határozat visszavonását mondta ki, a Bíróság kimondta, hogy a kereset okafogyottá vált (a Bíróság C-222/92. sz., SFEI és társai kontra Bizottság ügyben 1992. november 18-án hozott végzése [az EBHT-ban nem tették közzé]).

- 9 A Francia Köztársaság – a Bizottság kérésére – 1993. január 21-én levélben, május 3-án telefax útján, június 18-án pedig levélben továbbított információkat a Bizottság részére.
- 10 1993. június 16-án az SFEI és más vállalkozások keresetet nyújtottak be a Tribunal de commerce de Paris [párizsi kereskedelmi törvényszék] előtt, az SFMI-vel, a Chronoposttal, La Poste-tal és másokkal szemben. A keresetlevélhez csatolták a Braxton assziés társaság második tanulmányát, amely naprakésszé tette az első tanulmány adatait, és a tanulmány értékelési időszakát kiterjesztette az 1991. év végéig. 1994. január 5-i ítéletével a Tribunal de commerce de Paris több előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdést tett fel a Bíróságnak, a Szerződés 92. cikkének és az EK-Szerződés 93. cikkének (jelenleg EK 88. cikk) értelmezéséről, amelyek egyike az állami támogatásnak a jelen ügy körülményei között vett fogalmára vonatkozott. A francia kormány az 1994. május 10-i észrevételeinek mellékletéhez csatolta az Ernst & Young társaság által készített gazdasági tanulmányt. A C-39/94. sz., SFEI és társai ügyben 1996. július 11-én hozott ítéletében [EBHT 1996., I-3547. o.] a továbbiakban: SFEI-ítélet) a Bíróság a így határozott: „valamely közvállalkozás által azon magánjogi leányvállalatai számára nyújtott logisztikai és kereskedelmi segítség, amelyek a szabad versenyen alapuló nyitott piacgazdaság elvével összhangban tevékenykednek, alkalmas arra, hogy a Szerződés 92. cikke értelmében vett állami támogatásnak minősüljön, ha az ellenszolgáltatásként kapott díjazás alacsonyabb a normális piaci körülmények között igényelt díjazáshoz képest” (62. pont).
- 11 Időközben 1996. március 20-i levelével a Bizottság tájékoztatta a Francia Köztársaságot a Szerződés 93. cikkének (2) bekezdése szerinti eljárás megindításáról. 1996. május 30-án a Francia Köztársaság elküldte a Bizottságnak az erre vonatkozó észrevételeit.
- 12 1996. július 17-én a Bizottság az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában* közleményt tett közzé a Szerződés 93. cikkének (2) bekezdése szerinti eljárás megindítására vonatkozóan, amelynek tárgyát azon feltételezett támogatások képezték, amelyeket állítólag Franciaország engedélyezett az SFMI-Chronopost társaság számára (HL C 206., 3. o.).

- 13 1996. augusztus 17-én az SFEI e közleményre válaszul benyújtotta a Bizottságnak az észrevételeit. Az észrevételeihez egy új gazdasági tanulmányt csatolt, amelyet a Bain & Co. iroda készített el. Ezenkívül az 1990. december 21-i panaszát kiterjesztette bizonyos új tényekre, többek között a La Poste védjegy és az ahhoz kapcsolódó vagyoni jogok használatára, a Radio France rádióhoz való kiváltságos hozzáférésre, a vám- és pénzügyi előnyökre és a La Poste gyorspostaforgalmi központokban végzett beruházásaira.
- 14 A Bizottság 1996 szeptemberében továbbította a Francia Köztársaság részére az SFEI észrevételeit. A Francia Köztársaság válaszul elküldött a Bizottságnak egy levelet, amelyhez mellékelte a Deloitte Touche Tohmatsu tanácsadó társaság által készített gazdasági tanulmányt (a továbbiakban: Deloitte-jelentés).
- 15 1996. november 7-i levelében az SFEI nyomatékosan kérte, hogy a Bizottság hallgassa meg az ügy valamennyi tényére vonatkozóan. Egyúttal kérte a Francia Köztársaság által a Bizottság részére már továbbított válaszok (azaz az 1993. január 21-i és június 18-i levelek) közlését, amelyek még nem voltak a birtokában, illetve a francia kormány által a Bizottság részére továbbított kiegészítő tényeknek a beérkezésük sorrendjében történő közlését.
- 16 1996. november 13-i levelével a Bizottság megtagadta az SFEI-től az akta fent hivatkozott tényeihez való hozzáférést.
- 17 1997. április 21-én a SFEI új levelet intézett a Bizottsághoz, amelyben kérte, hogy tájékoztassa a vizsgálat előrehaladásának pontos állapotáról, és különösen ismertesse számára egyrészt a francia kormány által az 1996. augusztus 17-i eljárást megindító levelére és észrevételeire adott választ, másrészt a Bizottság reakcióit és szándékait. 1997. április 30-án a Bizottság megtagadta a birtokában lévő dokumentumok közlését, azok szigorúan bizalmas jellegére hivatkozva.

- 18 1997. október 1-jén a Bizottság elfogadta a Franciaország által az SFMI-Chronopostnak engedélyezett támogatásokról szóló, 98/365/EK határozatot (HL 1998. L 164., 37. o., a továbbiakban: megtámadott határozat), amelyet az SFEI-vel az 1997. október 22-én kelt levélben közöltek.
- 19 A megtámadott határozatban a Bizottság megállapította, hogy az intézkedések két kategóriáját kell megkülönböztetni. Az első kategóriába egyrészt a La Poste által nyújtott logisztikai támogatás tartozik, amely abból áll, hogy a küldemények gyűjtése, válogatása, továbbítása és kézbesítése érdekében az SFMI-Chronopost rendelkezésre bocsátja a postai infrastruktúrát, másrészt a kereskedelmi támogatás, amely az SFMI-Chronopostnak a La Poste ügyfélköréhez való hozzáférést és az utóbbi kereskedelmi értékének az SFMI-Chronopost javára történő átadását jelenti. A második kategória különleges intézkedésekből áll, mint például a Radio France-hoz való kiváltságos hozzáférés, valamint pénzügyi- és vámelőnyök.
- 20 A Bizottság úgy vélte, hogy a releváns kérdés az volt, hogy a „a La Poste és az SFMI-Chronopost közötti ügylet feltételei összehasonlíthatóak voltak-e egy magán anyavállalat – amely akár lehet monopolhelyzetben is (például azért, mert kizárólagos jogai vannak) – és a leányvállalata közötti ügylet feltételeivel”. A Bizottság szerint nem származott pénzügyi előny abból, ha az azonos csoporthoz tartozó társaságok közötti kereskedelemben az áruk és szolgáltatások belső árait „a teljes költségek alapján számították ki (azaz a teljes költség plusz a saját tőke hozama)”.
- 21 Ebben a vonatkozásban a Bizottság megjegyzi, hogy az SFMI-Chronopost által teljesített kifizetések az első két működési évben nem fedezték a teljes költséget, de fedeztek valamennyi költséget a székhely és a regionális igazgatóságok költségein kívül. A Bizottság úgy véli, hogy a kezdeti időszakban nem volt rendellenes, hogy egy új vállalkozás, azaz az SFMI-Chronopost által teljesített kifizetések csak a változó költségeket fedezték. Ezenkívül a Bizottság szerint a Francia Köztársaság nem tudta bizonyítani, hogy 1988-tól az SFMI-Chronopost által fizetett díjazás fedezte a La

Poste valamennyi költségét, valamint a La Poste által befektetett tőke hozamát. A Bizottság kiszámította, hogy a La Poste részvényesi befektetésének belső megtérülési rátája (a továbbiakban: IRR) 1986-ban nagyban meghaladta a társaság tőkéjének költségét, vagyis azt a rendes hozamrátát, amelyet a befektető hasonló körülmények között követelhet. Következésképpen a La Poste rendes piaci körülmények között logisztikai és kereskedelmi támogatást nyújtott a leányvállalatának, és ez a támogatás nem minősül állami támogatásnak.

- 22 A második kategóriát, azaz a különleges intézkedéseket illetően a Bizottság úgy véli, hogy az SFMI-Chronopost nem részesül semmilyen előnyből a vámkezelési eljárás, a bélyegdíj, a munkabéradó vagy a fizetési határidők vonatkozásában. A Bizottság szerint a La Poste járműveinek hirdetési eszközként való használatát az anyavállalat és a leányvállalat közötti rendes kereskedelmi támogatásnak kell tekinteni, és az SFMI-Chronopost nem részesül semmilyen kedvezményes bánásmódban a Radio France-beli hirdetés esetében. A Bizottság azt is megállapíthatta volna, hogy a La Poste-nak a közös vállalkozás 1991. december 2-i bizottsági határozattal való engedélyezésekor tett kötelezettségvállalásai nem minősülnek állami támogatásnak.
- 23 A megtámadott határozat 1. cikkében a Bizottság a következőket állapítja meg:

„A La Poste által az SFMI-Chronopost leányvállalata részére nyújtott logisztikai és kereskedelmi támogatás, a két társaság közötti egyéb pénzügyi ügyletek, az SFMI-Chronopost és a Radio France közötti kapcsolat, a La Poste-ra és az SFMI-Chronopostra alkalmazható vámszabályozás, a La Poste-ra alkalmazható munkabér adóztatásának rendszere és a bélyegdíj, és a gyorspostaforgalmi központokba történő [...] beruházásai nem minősülnek az SFMI-Chronopostnak nyújtott állami támogatásnak.”

- 24 1997. december 2-án az SFEI figyelmeztette a Bizottságot, hogy 1997. december 17. előtt közölje vele az 1993. május 3-i telefaxüzenetet, az 1996. május 30-i feljegyzést és a Deloitte-jelentést, amelyek mindegyike szerepel a megtámadott határozatban. Ugyanazon a napon a felperesek a ministère de l'Économie, des Finances et de l'Industrie français-tól kérték a Deloitte-jelentést. 1997. december 9-én ugyanezt a kérést intézték a hivatali iratok hozzáférési bizottságához.
- 25 1997. december 15-i levelében a Bizottság elutasította az SFEI kérelmét, a nyilvánosságnak a Bizottság és a Tanács dokumentumaihoz való hozzáférésére vonatkozó magatartási kódexre (HL 1993. L 340., 41. o.) hivatkozva. A Bizottság előterjesztette, hogy amikor a kérelem a valamely intézmény birtokában lévő olyan dokumentumra vonatkozik, amelynek kibocsátója egy másik természetes vagy jogi személy vagy tagállam, a kérelmet közvetlenül a dokumentum szerzőjéhez kell intézni. Ezenkívül hivatkozott az üzleti titok védelmére és a bizalomvédelemre alapított kivételekre.
- 26 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalába 1997. december 30-án benyújtott keresetlevéllel a felperesek előterjesztették a jelen keresetet.
- 27 1998. március 12-én a felperesek közbenső kérelmet terjesztettek elő abból a célból, hogy a Bizottság adja át a határozatban említett okmányokat, amelyekhez nem volt hozzáférésük a határozat elfogadása előtt, vagyis az 1993. május 3-i telefaxüzenetet, az 1996. május 30-i feljegyzést, az SFEI 1996. augusztus havi észrevételeire válaszoló feljegyzéseket és a Deloitte-jelentést; ezeket az okmányokat a francia kormány megküldte a Bizottságnak. Az 1998. május 7-én kelt feljegyzés útján az Elsőfokú Bíróság felhívta a Bizottságot a két utóbbi okmány benyújtására. Ezeket az okmányokat a 1998. május 26-án adták át.
- 28 A Hivatalba 1998. június 2-án benyújtott beadvánnyal a Francia Köztársaság kérte, hogy az alperes kérelmének támogatása érdekében beavatkozassék az eljárásba. A Hivatalba 1998. június 5-én benyújtott beadványukkal a Chronopost és a La Poste ugyanezt kérte.

- 29 1998. július 7-i végzésével az Elsőfokú Bíróság kibővített negyedik tanácsának elnöke engedélyezte, hogy a Francia Köztársaság, a Chronopost és a La Poste az alperes kérelmének támogatása érdekében beavatkozzanak az eljárásba.
- 30 1998. július 23-án a felperesek az Elsőfokú Bíróság Hivatalába benyújtották az okmányok átadására vonatkozó második kérelmet. 1998. november 10-én az Elsőfokú Bíróság közölte a felperesekkel döntését, amely szerint a jelen szakaszban nem járul hozzá e kérelemhez.
- 31 Válaszukban a felperesek a kérték, hogy a viszonzó válasz 10. mellékletében szereplő valamennyi okmány esetében engedélyezzék a bizalmas kezelést, és csak az Elsőfokú Bíróság férhessen hozzá az okmányokhoz. Az 1999. január 5-i és február 10-i levélben a felperesek kifejtették, hogy ez a kérelem csak a La Poste-ra és a Chronopost-ra vonatkozik. 1999. március 5-i végzésében az Elsőfokú Bíróság kibővített negyedik tanácsának elnöke a La Poste és a Chronopost vonatkozásában engedélyezte a bizonyos adatok bizalmas kezelésére vonatkozó kérelmet.
- 32 Keresetük alátámasztására a felperesek négy megsemmisítési jogalapra hivatkoznak, amelyből az elsőt „a védekezéshez való jog megsértésére, különösen az iratokhoz való hozzáférés jogának megsértésére”, a másodikat „az indokolás elégtelenségére”, a harmadikat „a ténybeli tévedésre és nyilvánvaló értékelési hibára”, a negyediket pedig „az állami támogatás fogalmának megsértésére” alapították. A negyedik jogalapot két részben fogalmazták meg, ezek szerint a Bizottság nem alkalmazta az állami támogatás fogalmát, egyrészt mivel a La Poste által az SFMI-Chronopost részére nyújtott támogatás díjazásának elemzésénél nem vette figyelembe a rendes piaci körülményeket, másrészt mivel e fogalomból kizárt olyan különböző intézkedéseket, amelyekben az SFMI-Chronopost részesedett.

- 33 Az Elsőfokú Bíróság, a negyedik jogalap első részét elfogadva, részben megsemmisítette a megtámadott határozat első cikkét. A felperesek más jogalapjaiból és érveiből az Elsőfokú Bíróság csak az első jogalapot vizsgálta meg, amely a védekezéshez való jogok megsértésére vonatkozott, és a harmadik jogalap keretében kifejtett érveket, amelyek ténybeli tévedésre és nyilvánvaló értékelési hibákra vonatkoztak, amelyek nem tévesztendő össze a negyedik jogalap keretében az előzőekben vizsgált érvekkel. A felperesek által benyújtott panaszokat mindkét esetben elutasították.
- 34 A Bíróság Hivatalába 2001. február 19-én, illetőleg február 23-án benyújtott keresetlevelekkel a Chronopost, a La Poste és a Francia Köztársaság a Bíróság alapokmányának a 56. cikke alapján fellebbezést nyújtott be ezen ítélet ellen.
- 35 Fellebbezésük alátámasztására a Chronopost, a La Poste és a Francia Köztársaság több jogalapra is hivatkozik, amelyek közül az első a Szerződés 92. cikke (1) bekezdésének megsértésére vonatkozik, amely a „rendes piaci körülmények” fogalmának helytelen értelmezéséből következik.
- 36 A 2003. július 3-i ítéletével a Bíróság hatályon kívül helyezte az Elsőfokú Bíróság ítéletét, és az első jogalapot elfogadva visszautalta az ügyet az Elsőfokú Bírósághoz, a költségekről pedig nem határozott.

A visszautalást követő eljárás

- 37 Az ügyet az Elsőfokú Bíróság kibővített negyedik tanácsának osztották ki. 2004. szeptember 13-i határozatával (HL C 251., 12. o.) az Elsőfokú Bíróság módosította a tanácsok összetételét, és az előadó bírót a kibővített harmadik tanácsba osztották be, a jelen ügyet ezért ennek a tanácsnak osztották ki.

- 38 Az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 119. cikke 1. §-ának megfelelően a felperesek és az alperes benyújtották az írásbeli észrevételeiket tartalmazó beadványokat. Az eljárási szabályzat 119. cikkének 3. §-a szerint a felperesek és az alperes részére engedélyezték kiegészítő írásbeli észrevételek benyújtását. A beavatkozó felek írásbeli észrevételeit tartalmazó beadványokat az alapügy felei az eljárási szabályzat 119. cikkének 1. §-a alapján a kiegészítő beadványaik benyújtása után nyújtották be.
- 39 Az előadó bíró jelentésére tekintettel az Elsőfokú Bíróság (kibővített harmadik tanács) a szóbeli szakasz megnyitásáról határozott, és az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatának 64. cikkében előírt pervezető intézkedések keretében felszólította a feleket bizonyos dokumentumok benyújtására, valamint arra, hogy kérdéseire írásban nyilatkozzanak. A felek a megszabott határidőn belül eleget tettek a felhívásnak.
- 40 A felek szóbeli előadásainak és az Elsőfokú Bíróság kérdéseire adott válaszáinak meghallgatására a 2005. június 15-i tárgyaláson került sor. E tárgyalás végén a Bizottságot és a La Poste-ot felhívták bizonyos dokumentumok benyújtására. Ezenkívül a többi fél számára határidőt határoztak meg ez utóbbi iratokkal kapcsolatos észrevételeik megtételére. A felperesek a megszabott határidőn belül benyújtották az észrevételeiket.
- 41 A szóbeli szakasz 2005. augusztus 23-án zárult le.
- 42 A 2005. szeptember 30-án benyújtott levelükkel a Chronopost és a La Poste kérték, hogy választ terjeszthessenek elő az Elsőfokú Bíróságnak a tárgyaláson tett felhívását követően benyújtott dokumentumokra tett felperesi észrevételekkel kapcsolatban.

- 43 2005. október 27-i végzésével az Elsőfokú Bíróság (kibővített harmadik tanács) a szóbeli szakasz újbóli megnyitásáról határozott, az eljárási szabályzat 62. cikkének megfelelően.
- 44 Az Elsőfokú Bíróság – az eljárási szabályzat 64. cikkének megfelelően – egy pervezető intézkedést is elfogadott, amely abból állt, hogy a Chronopost által 2005. szeptember 30-án, illetve a La Poste által 2005. október 4-én benyújtott észrevételeket csatolták az iratokhoz. A többi fél észrevételeit szintén csatolták az iratokhoz.
- 45 A szóbeli szakasz ezt követően 2005. december 19-én zárult le ismét.

A felek kereseti kérelmei a visszautalást követően

- 46 A felperesek kérik, hogy az Elsőfokú Bíróság:
- semmisítse meg a megtámadott határozatot;
 - kötelezze az alperest a T-613/97. sz. ügy költségeinek viselésére;
 - kötelezze a Francia Köztársaságot, a Chronopostot és a La Poste-ot egyetemlegesen a C-83/01. P. sz., a C-93/01. P. sz. és a C-94/01. P. sz., valamint a visszautalást követően a T-613/97. sz. ügyben felmerült költségek viselésére.

47 A Francia Köztársaság és a La Poste által támogatott Bizottság kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- utasítsa el a keresetet;
- kötelezze a felpereseket a két eljárás költségeinek viselésére.

48 A Chronopost kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- utasítsa el a keresetet elsődlegesen mint elfogadhatatlant, másodlagosan mint megalapozatlant;
- kötelezze a felpereseket a két eljárás költségeinek viselésére.

Indokolás

1. Előzetes észrevételek

49 A Bíróság ítéletét és a jelen ügynek az Elsőfokú Bíróság részére való visszautalását követően a felperesek lényegében fenntartják az Elsőfokú Bíróság ítéletét eredményező eljárás során felhozott második, harmadik és negyedik jogalapot, azaz az indokolási kötelezettség megsértésére vonatkozó jogalapot, az anyagi pontatlanságra vonatkozó jogalapot és a La Poste által nyújtott támogatás díjazásának elemzése

során elkövetett nyilvánvaló értékelési hibák és az állami támogatás fogalmának hibás alkalmazására vonatkozó jogalapot. Ez utóbbi jogalap két részre oszlik: az egyik a rendes piaci körülményeknek a Bíróság ítéletében kifejtett fogalmának megsértése, a másik az állami támogatás fogalma bizonyos elemeinek figyelmen kívül hagyása.

- 50 Bevezetesként emlékeztetni kell arra, hogy a Szerződés 92. cikke (1) bekezdésének alkalmazására vonatkozó jogi tévedés miatt a Bíróság hatályon kívül helyezte az Elsőfokú Bíróság ítéletét. A Bíróság szerint a hiba az Elsőfokú Bíróság megállapításaiban van, amelyek szerint a Bizottságnak az elemzése keretében meg kellett volna vizsgálnia azt a kérdést, hogy a La Poste által az SFMI Chronopostnak nyújtott logisztikai és kereskedelmi támogatás állami támogatásnak minősül-e, ha a La Postenak a logisztikai támogatásra nyújtott összes költsége megfelel azoknak a tényezőknek, amelyeket egy rendes piaci körülmények között működő vállalkozásnak a szolgáltatások meghatározása során figyelembe kellett volna vennie. Az Elsőfokú Bíróság ebből arra következtetett, hogy Bizottságnak legalább azt kellett volna ellenőriznie, hogy a La Poste által kapott ellenszolgáltatás összehasonlítható-e azzal, amelyet egy, a nem fenntartott ágazatban működő, strukturális, globális vagy ágazati politikát folytató és hosszú távú perspektíva által vezérelt, magánkézben lévő pénzügyi társaság, illetve magánkézben lévő vállalkozások csoportja igényel. A Bíróság kijelentette, hogy ez az értékelés, amely jogi tévedést tartalmaz, figyelmen kívül hagyja azt a tényt, hogy egy olyan társaság helyzete, mint a La Poste, nagyban különbözik egy magánkézben lévő vállalkozás helyzetétől, amely rendes piaci körülmények között működik; ebben a vonatkozásban a következőket fejtette ki (a Bíróság ítéletének 34–40. pontja):

„34 A La Poste az EK-Szerződés 90. cikkének (2) bekezdése (jelenleg az EK 86. cikk (2) bekezdése) értelmében vett általános gazdasági érdekű szolgáltatással megbízott vállalkozás (a Bíróság C-320/91. sz., Corbeau-ügyben 1993. május 19-én hozott ítéletének [EBHT 1993., I-2533. o.] 15. pontja). Az ilyen szolgáltatásnak az a célja, hogy az érintett tagállam teljes területén valamennyi felhasználó számára egységes díjazásért és hasonló minőségi feltételekkel biztosítsa a postai küldemények összegyűjtését, szállítását és kézbesítését.

- 35 Ebből a célból a La Poste-nak jelentős infrastruktúrát és eszközöket (a postai hálózat) kellett beszereznie, amelyek lehetővé teszik, hogy alapvető postai szolgáltatásokat nyújtson minden felhasználó számára, beleértve a csekély népsűrűségű területeket, amelyeken a díjak nem fedezik a szóban forgó szolgáltatás ellátásából eredő költségeket.
- 36 Azon szolgáltatás jellemzői miatt, amelynek ellátását a La Poste hálózatának lehetővé kell tennie, e hálózat felépítése és fenntartása nem felel meg a tisztán kereskedelmi logikának. Ahogyan azt a jelen ítélet a 22. pontban felidézi, az UFEX és társai egyebekben elfogadták, hogy az olyan hálózat, amelynek előnyeiből az SFMI-Chronopost részesülhetett, nyilvánvalóan nem piaci hálózat. Következésképpen ezt a hálózatot sohasem hozhatta volna létre magánvállalkozás.
- 37 Egyebekben a logisztikai és kereskedelmi támogatás ellátása elválaszthatatlanul a La Poste hálózatához kapcsolódik, mivel pontosan ennek a hálózatnak a rendelkezésre bocsátásából áll, amely hálózatnak a piacon nincs megfelelője.
- 38 E körülmények között, mivel egyáltalán nincs lehetőség összehasonlítani a La Poste helyzetét egy olyan magánvállalkozás-csoport helyzetével, amely nem a fenntartott ágazatban működik, a „rendes piaci körülményeket”, amelyek szükségszerűen feltételezettek, objektív, ellenőrizhető és rendelkezésre álló tényekre való utalással kell értékelni.
- 39 A jelen esetben a leányvállalata számára nyújtott logisztikai és kereskedelmi támogatás miatt a La Poste által viselt költségek ilyen objektív és ellenőrizhető tényeket alkotnak.

- 40 Ennek alapján az állami támogatás fennállását az SFMI-Chronopost esetében akkor lehet kizárni, ha egyrészt bizonyított, hogy az igényelt ellenszolgáltatás valamennyi, a logisztikai és kereskedelmi támogatás nyújtása miatt felmerült járulékos változó költséget fedezi, és megfelelően hozzájárul a postai hálózat használatából következő állandó költségekhez, valamint fedezi a tőke hozamát, amennyiben azt az SFMI-Chronopost versenytevékenysége érinti, másrészt semmilyen jel nem utal arra, hogy ezeket az elemeket alulértékelték, vagy önkényesen határozták meg.”
- 51 A Bíróság e megállapításaira tekintettel az Elsőfokú Bíróság álláspontja szerint meg kell vizsgálni először is az indokolási kötelezettség megsértésre vonatkozó jogalapot. Az anyagi pontatlanságokra, a nyilvánvaló értékelési hibára és az állami támogatás fogalmának hibás alkalmazására vonatkozó jogalapok, amelyek egybemosódnak, a továbbiakban együttesen kerülnek megvizsgálásra.

2. Az indokolási kötelezettség megsértésére vonatkozó jogalapról

A felek érvei

- 52 A felperesek kifogásolják, hogy a megtámadott határozatban a Bizottság egyszerűen csak utalt az alapul szolgáló gazdasági jelentésekre, anélkül hogy közelebbről meghatározta volna az említett jelentések azon elemeit, amelyek alapján megállapíthatók volna, hogy az SFMI-Chronopostnak nem jár támogatás, és amelyek közösségi bírósági felülvizsgálat tárgyát képezhették volna.
- 53 A felperesek elsősorban azt állítják, hogy nem vitatható, hogy a megtámadott határozat főként annak a Deloitte-jelentésnek a megállapításain alapul, amelyet a Bizottság nem adott át részükre, és amely önmagában igazolhatta volna a

megtámadott határozat tartalmát. A Deloitte-jelentést, amely a megtámadott határozat indokolásának lényeges eleme, a felperesekkel legkésőbb a sérelmet okozó határozattal egy időben kellett volna közölni a felperesekkel, hogy a jogaik érvényesítését lehetővé tegyék.

- 54 A felperesek másodsorban megjegyzik, hogy a logisztikai támogatásra vonatkozó indokolás elégtelen. A Bizottság egyáltalán nem fejt ki a megtámadott határozatban, hogy az expresszkézbesítési tevékenységet jellemző szolgáltatások összességéért hogyan osztották fel a „teljes költségeket”. A Bizottság indokolása ezen a ponton nyilvánvalóan nem megfelelő ahhoz, hogy a felperesek megértsék, és az Elsőfokú Bíróság ellenőrizze, mivel nem említi meg azokat a tényeket, amelyek alapján a Bizottság arra a megállapításra jutott, hogy „az SFMI-Chronopost által a La Poste nyújtotta logisztikai támogatásért fizetett teljes díjazás magasabb volt, mint az 1986 és 1995 közötti időszak során a teljes működési költség”, és ez nem tette lehetővé a támogatás meglétének megállapítását.
- 55 Harmadsorban a felperesek úgy vélik, hogy a kereskedelmi támogatásra vonatkozó indokolás nem megfelelő. A Bizottság egyáltalán nem jelezte, hogy a „teljes költségnek” melyik az a része, amely megfelel a kereskedelmi támogatás költségének, és azt sem, hogy kereskedelmi támogatás címén milyen különleges szolgáltatást díjazása ez a rész. Egyebekben az ilyen vizsgálat a „marketingköltségek” kifejezés meghatározásának hiányában nehéz volna. Ezenkívül a felperesek úgy vélik, hogy a Bizottság csak homályos kritikával válaszolt az általa az SFMI-termékek reklámköltségével kapcsolatban, valamint a La Poste védjegy és az ahhoz kapcsolódó vagyoni jog használati értékével kapcsolatban szolgáltatott nagyon pontos értékelésre.
- 56 A felperesek szerint a Bizottságnak a megtámadott határozatba bele kellett volna foglalnia a költségeket részletező – a francia kormánytól kapott – táblázatokat, és a Bizottság nem igazolhatta volna az indokolás hiányát az üzleti titokkal, illetve azzal, hogy nem akarta nehézkessé tenni a megtámadott határozatot. A felperesek megjegyzik, hogy a eredeti panasz referenciaidőszaka (1986–1990) „kereskedelmi szempontból régi”. Következésképpen a Bizottság értékelése elvont, az indokolás pedig elégtelen.

- 57 Negyedsorban a felperesek megjegyzik, hogy a megtámadott határozat indokolása ellentmondásos, ami az úgynevezett „retropoláció” módszere miatt egyenértékű az indokolás hiányával. A Bizottság ugyanis először azt fejtette ki, hogy a logisztikai támogatás árát úgy számolják ki, hogy a kezelt tárgyak számát vagy a súlyukat és a különböző műveletek egységes árát összeszorozzák, a továbbiakban pedig megjegyzi, hogy a La Poste-nak 1992-ig nem volt analitikus könyvelése.
- 58 A felperesek továbbá kijelentik, hogy a megtámadott határozat indokolását az eset körülményeihez képest kell értékelni, amelyek a jelen esetben a rendkívül részletes indokolást tesznek szükségessé. Ilyen körülménynek minősül az értesítés hiánya, a közigazgatási eljárás rendkívül hosszú időtartama (81 hónappal az eredeti panasz benyújtása után hozták meg a határozatot), a Bizottság által elismert jelentős nehézségek, többek között, hogy a bejelentett intézkedéseket állami támogatásnak is lehetett volna minősíteni, a Bizottság által elismert támogatás meglétének valószínűsége, az első elutasító határozat visszavonása, miután az megsemmisítési kereset tárgyát képezte, a Bizottság gondosságának három éven keresztül tartó teljes hiánya (a határozata visszavonásának időpontja, 1992. július 9. és az SFEI-ügyben hozott ítéletnek alapul szolgáló Bíróság előtti nyilvános tárgyalás időpontja, azaz 1995. október 24. között), az iránymutatásként szolgáló SFEI-ügyben hozott ítélet, az iratokhoz való hozzáférés megtagadása – még az esetlegesen bizalmas elemeitől megfosztott változatában is –, valamint a vitatott intézkedéseknek a nem közölt állami támogatások nyilvántartásába való bejegyzése. A felperesek végül hozzáfűzik, hogy egyre részletesebb gazdasági tanulmányokat küldtek a Bizottságnak.
- 59 A Bizottság úgy véli, hogy a felperesek állításával ellentétben a megtámadott határozatban (a D.1. pontban) megjelölte azt a módot, ahogyan a „teljes költséget” felosztották. Megjegyzi, hogy a határozatban – annak különböző szakaszaiban – leírták a La Poste által követett és a Bizottság által elfogadott módszert, éppúgy mint annak eredményét, vagyis a különböző évek alatt a La Poste-nál felmerült „teljes költségek” fedezeti rátáját. A Bizottság szerint valamely támogatás meglétének ellenőrzése céljából elegendő a követett módszerre és az elért eredményekre utalni, anélkül hogy meg kellene ismételni az arra vonatkozó táblázatokat, amelyek a

Bizottság határozatának szövegét rendkívül nehézkesé tennék. Hozzáfűzi, hogy az ítélkezési gyakorlat nem követeli meg, hogy az indokolás minden releváns ténybeli és jogi elemet meghatározzon, különösen amikor műszaki kérdéstről van szó.

- 60 A Bizottság megjegyzi, hogy 1996. május 30-án a francia hatóságok a rendelkezésére bocsátották e teljes költségbontást. Ez a bontás lényegében – az évek szerinti kisebb változtatásokkal – a La Poste postahivatalainak, elosztó központjainak és ügynökeinek a különböző tevékenységeit különíti el. Az említett táblázatok mindig a teljes költségre vonatkoznak, és az éves fedezeti ráta megállapításához ezeket a költségeket minden szolgáltatás esetében összehasonlítják az egyes alvállalkozások díjaival. Ezek a számadatok azonban üzleti titkot képeznek, mivel feltárják az anyavállalat és a leányvállalata közötti költségszerkezetet és a pénzmozgásokat.
- 61 A Chronopost hangsúlyozza, hogy a Bizottság valamely panaszossal szembeni indokolási kötelezettsége azon indokok leírásából áll, amelyek miatt a panaszban hivatkozott ténybeli és jogi elemek nem elegendők az állami támogatás meglétének bizonyítására. Különös indokolást azonban sem minden egyes műszaki választás, sem a nyilvánvalóan irreleváns, jelentéktelen vagy egyértelműen másodlagos tények esetében nem lehet elvárni.
- 62 A Chronopost úgy véli, hogy a megtámadott határozat indokolása megfelelő. Hangsúlyozza, hogy a Bizottság nem köteles valamennyi analitikus könyvelési számítást belefoglalni a megtámadott határozatba. A Chronopost ezenkívül jelzi, hogy a megtámadott határozat indokolásának állítólagos hiányát sem az Elsőfokú Bíróság, sem a Bíróság nem tárta fel, jóllehet az indokolás hiánya eljárásgátló kérdés, és azt hivatalból is fel lehet vetni. A felperesek által az ítélkezési gyakorlatból levont következtetéssel ellentétben elegendő, ha a Bizottság megjelöli, hogy milyen számítást használt.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

Ítélezési gyakorlat az indokolási kötelezettség tárgyában

- 63 Emlékeztetni kell arra, hogy az EK-Szerződés 190. cikkében (jelenleg EK 253. cikk) előírt indokolásnak igazodnia kell a szóban forgó jogi aktus természetéhez, és világosan és egyértelműen ki kell fejtenie a jogi aktust megalkotó intézmény érvelését úgy, hogy az érdekeltek megismerhessék a meghozott intézkedés indokait, és a bíróság felülvizsgálatot gyakorolhasson. Az indokolási kötelezettséget az adott esetben fennálló körülmények alapján kell értékelni, többek között a jogi aktus tartalma, a felhozott indokok jellege és a címzetteknek vagy egyéb, a jogi aktus által közvetlenül és személyükben érintett személyeknek a magyarázatokhoz fűződő érdekei alapján. Az indokolásnak nem kell megjelölnie az összes vonatkozó ténybeli és jogi elemet, mivel azt, hogy egy jogi aktus indokolása megfelel-e a Szerződés 190. cikkében felsorolt követelményeknek, nemcsak a szövege, hanem a háttere, valamint az érintett témára vonatkozó jogszabályok összessége alapján kell megítélni (lásd a Bíróság C-367/95. P. sz., Bizottság kontra Sytraval és Brink's France ügyben 1998. április 2-án hozott ítéletének [EBHT 1998., I-1719. o.] 63. pontját és az ott hivatkozott ítélezési gyakorlatot).
- 64 Ami a Bizottság olyan határozatát illeti, amely megállapítja, hogy a panaszos által bejelentett állítólagos állami támogatás nem létezik, a Bizottságnak a panaszos számára megfelelően fel kell tárni azokat az okokat, amelyek miatt a panaszban hivatkozott a ténybeli és jogi elemek nem elegendőek az állami támogatás meglétének bizonyításához. A Bizottságnak azonban nem kötelessége azokról az tényekről állást foglalni, amelyek nyilvánvalóan nem helyénvalóak, jelentéktelenek vagy egyértelműen másodlagosak (a Bizottság kontra Sytraval és Brink's France ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 64. pontja).
- 65 Hangsúlyozni kell egyebekben, hogy amennyiben a Bizottság a feladatai ellátása érdekében mérlegelési jogkörrel rendelkezik, még nagyobb jelentőséggel bír a közösségi jog által a közigazgatási eljárásokban biztosított jogok tiszteletben tartása.

E garanciák közé tartozik különösen a hatáskörrel rendelkező intézmények azon kötelezettsége, hogy az adott ügy minden lényeges elemét gondosan és részrehajlás nélkül megvizsgálják, továbbá hogy határozatukat megfelelően indokolják (a Bíróság C-269/90. sz., Technische Universität München ügyben 1991. november 21-én hozott ítéletének [EBHT 1991., I-5469. o.] 14. pontja).

66 Ezenkívül, még ha azon határozatok indokolásában, amelyeket a versenyszabályok alkalmazásának biztosítása érdekében hoztak, a Bizottság nem köteles is megvitatni minden ténybeli és jogi kérdést, illetve megfontolást, amelyek miatt ilyen határozatot hoz, a Szerződés 190. cikke értelmében köteles legalább azokat a tényeket és megfontolásokat megemlíteni, amelyek a határozat összefüggésében alapvető jelentőségűek, lehetővé téve a közösségi bírónak és az érdekelt feleknek, hogy legalább azokat a feltételeket megismerjék, amelyek között ő a Szerződést alkalmazta (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-374/94., T-375/94., T-384/94. és T-388/94. sz., European Night Services és társai kontra Bizottság ügyben 1998. szeptember 15-én hozott ítéletének [EBHT 1998., II-3141. o.] 95. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

67 Az ítélkezési gyakorlatból az is következik, hogy – rendkívüli körülményektől eltekintve – a határozatnak magában a határozatban kell indokolást tartalmaznia, és nem elegendő az indokolást első alkalommal utólagosan a bíró előtt kifejteni (lásd az Elsőfokú Bíróság T-295/94. sz., Buchmann kontra Bizottság ügyben 1998. május 14-én hozott ítéletének [EBHT 1998., II-813. o.] 171. pontját és a European Night Services és társai kontra Bizottság ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 95. pontját és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Emlékeztetni kell arra, hogy főszabály szerint az érdekelttel az őt sérelmesen érintő határozat közlésével egy időben kell közölni az indokolást. Az indokolás hiányát nem teszi szabályszerűvé az a tény, hogy az érdekelt a közösségi bíróságok előtti eljárás során ismeri meg a határozat indokolását (a Bíróság C-189/02. P., C-202/02. P., C-205/02. P – C-208/02. P. és a C-213/02. P. sz., Dansk Rørindustri és társai ügyben 2005. június 28-án hozott ítéletének [EBHT 2005., I-5425. o.] 463. pontja). Ennélfogva amikor a Bizottságnak a Szerződés 92. cikkét alkalmazó határozata jelentős mulasztásokat tartalmaz, a Bizottság ezt nem orvosolhatja azzal, hogy először az Elsőfokú Bíróság előtt hivatkozik olyan adatokra és más elemzési tényekre, amelyek alapján megállapítható, hogy helyesen alkalmazta a Szerződés 92. cikkét, kivéve ha olyan tényekről van szó,

amelyeket az előzetes közigazgatási eljárás során senki nem vitatott (lásd ebben az értelemben a European Night Services és társai ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 96. pontját).

- 68 Ebből következően a Bizottság meghatalmazottai által az Elsőfokú Bíróság előtt előadott érvelés nem orvosolhatja a megtámadott határozat indokolásának elégtelenségét (lásd az Elsőfokú Bíróság T-93/02. sz., Confédération nationale du Crédit mutuel kontra Bizottság ügyben 2005. január 18-án hozott ítélet [EBHT 2005., II-143. o.] 126. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 69 Mivel egy olyan határozat rendelkező része és indokolása, amelyet a Szerződés 190. cikke értelmében kötelező indokolni, elválaszthatatlan egésznek alkot, kizárólag a biztosok testületének a feladata – a kollektív felelősség elvével összhangban – a rendelkező rész és az indokolás egyidejű elfogadása, továbbá az indokolás bármilyen – a helyesírási vagy nyelvhelyességi javításokat meghaladó – módosítása (a Confédération nationale du Crédit mutuel kontra Bizottság ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 124. pontja amely utal a Bíróság C-137/92. P. sz., Bizottság kontra BASF és társai ügyben 1994. június 15-én hozott ítéletének [EBHT 1994., I-2555. o.] 66-68. pontjára).
- 70 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a közösségi bíróság köteles vizsgálatát az EK-Szerződés 173. cikke (jelenleg EK 230. cikk) alapján benyújtott megsemmisítés iránti kereset keretében a megtámadott jogi aktus jogszerűségének ellenőrzésére korlátozni. Következésképpen az Elsőfokú Bíróságnak nem feladata, hogy leplezze a Bizottság indokolásának esetleges hiányát, vagy hogy a megtámadott határozatból nem következő tények hozzáadásával és helyettesítésével kiegészítse az említett indokolást.
- 71 Meg kell tehát vizsgálni, hogy a megtámadott határozatot, amely összetett közgazdasági vizsgálatokon alapul, a megfogalmazott elvek betartásával hozták-e meg. Különösen a fenti 66–70. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat alapján az indokolási kötelezettség Bizottság általi betartását kizárólag a megtámadott határozat szövegében szereplő indokokra tekintettel kell megvizsgálni.

Az indokolási kötelezettség betartása ellenőrzésének jelen ügybeli terjedelméről

- 72 Emlékeztetni kell arra, hogy az Elsőfokú Bíróság köteles megvizsgálni, hogy az SFMI-Chronopost állami támogatásának hiányára vonatkozó következtetése esetében a Bizottság betartja-e a Szerződés 190. cikkében előírt indokolási kötelezettségét. A Bíróság ítéletében kifejtett, a fenti 50. pontban megismételt elvek alapján, ez magában foglalja többek között egyrészt a megtámadott határozat indokolása megfelelő jellegének egyrészt arra vonatkozó vizsgálatát, hogy az SFMI-Chronopost által kért ellenszolgáltatás fedezi-e először valamennyi, a logisztikai és kereskedelmi támogatás miatt felmerült kiegészítő változó költséget, másodsor, a postai hálózat használatából eredő állandó költségekhez való megfelelő hozzájárulást, harmadszor a tőke megfelelő hozamát, amennyiben azokat az SFMI-Chronopost versenytevékenysége érinti, másrészt az arra vonatkozó vizsgálatot, hogy van-e bizonyíték arra, hogy ezeket a tényeket alulértékelték, vagy önkényesen állapították meg.
- 73 Ebben a tekintetben az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy azok az indokok, amelyek miatt a Bizottság elutasította a felperesek által javasolt számítási módot, világosan következnek a megtámadott határozat 49–56. preambulumbekkezdésében kifejtettekben, és ennek az indokolásnak – hogy az Elsőfokú Bíróság számára lehetővé tegye a Bizottság értékelése jogszerűségének vizsgálatát – arra a módra is megfelelő magyarázatot kell tartalmaznia, ahogyan a Bizottság a „teljes költségnek” nevezett módszer alkalmazásával kiszámította és értékelte a La Poste költségeit, beleértve ebbe a Bíróság által a fellebbezés tekintetében hozott ítéletében relevánsként elismert költségeket, valamint az SFMI-Chronopost által e vonatkozásban igényelt ellenszolgáltatást. Ebben az összefüggésben el kell utasítani Chronopost érvét, amely szerint a megtámadott határozat kellően indokolt, mivel sem az Elsőfokú Bíróság sem a Bíróság nem kifogásolta az indokolás hiányát, amely eljárásgátló jogalpnak minősül. Ugyanis sem az Elsőfokú Bíróság sem a Bíróság nem köteles hivatalból vizsgálni az indokolás hiányát, tekintettel arra, hogy az Elsőfokú Bíróság az elsőfokú eljárásban kizárólag a Szerződés 92. cikkének alkalmazása során elkövetett jogi tévedés miatt semmisítette meg a megtámadott határozatot (az Elsőfokú Bíróság ítéletének 64–79. pontja), továbbá tekintettel arra, hogy a Bíróság felülvizsgálati jogköre az Elsőfokú Bíróság által az e következtetés alátámasztására elvégzett értékelés jogszerűségére korlátozódik (a Bíróság ítéletének 31–42. pontja).

74 Ennélfogva az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy meg kell vizsgálni, hogy a Bizottság megfelelően indokolta-e az értékelését, először a logisztikai támogatás nyújtásával okozott kiegészítő változó költségek fedezetét illetően, másodsor a postai hálózat használatából következő állandó költségeket illetően, harmadszor pedig a tőkék megfelelő hozamát illetően.

A megtámadott határozat indokolásáról: a logisztikai és kereskedelmi támogatás nyújtásával okozott kiegészítő változó költségek

75 A La Poste által az SFMI-Chronopost részére nyújtott logisztikai támogatás ellátásával okozott kiegészítő változó költségek fedezetét illetően a megtámadott határozat harmincharmadik preambulumbekzdése a következőképpen szól:

„Az SFMI-Chronopost részére nyújtott támogatás teljes összegének kiszámítása érdekében a La Poste először a közvetlen működési költségeket számítja ki, a székhely és a regionális igazgatóságok költsége nélkül, a – tényleges szolgáltatásoknak és a tényleges forgalmi mennyiségeknek megfelelő – termékskála szerint (alapszolgáltatások lánc). A társaság székhelyének és a regionális igazgatóságoknak a költségeit az egyes szolgáltatások előállítási költségeinek arányában osztják fel.

A termékskálát illetően a La Poste nem rendelkezett analitikus könyvelési rendszerrel, amely lehetővé tette volna, hogy kiszámítsa az SFMI-Chronopost számára nyújtott logisztikai támogatáshoz kapcsolódó tényleges költségeket. 1992-ig becslések alapján számították ki ezeket a költségeket. Az SFMI-Chronopost számára nyújtott szolgáltatások számos alpműveletre oszlottak, amelyeknek 1992 előtt nem mérték az időtartamát. A költségek megállapítása érdekében a La Poste ezeket a szolgáltatásokat a meglévő és hasonló természetű postai szolgáltatások közé sorolta be; e szolgáltatások különböző műveleteinek az időtartamát már mérték és

értékelték (például ajánlott levél feladása). 1992-ben a kérdéses műveletek időtartamát és költségét az expresszkézbesítési forgalom tényleges mennyiségének figyelembevételével számították ki. Ezek a számítások lehetővé tették a La Poste számára a logisztikai támogatás tényleges költségének felbecsülését.”

- 76 Ebben a tekintetben a Bizottság a megtámadott határozat ötvenhetedik preambulumbekezdésében a következőket állapítja meg:

„A Bizottság úgy véli, hogy azok a belső árak, amelyeken az azonos csoporthoz tartozó társaságok között a termékeket és a szolgáltatásokat értékesítették, egyáltalán nem tartalmaznak semmilyen pénzügyi előnyt, amennyiben az árakat a teljes költségek alapján számítják ki (azaz a teljes költség, valamint a tőkék hozama). A jelen esetben az SFMI-Chronopost által teljesített kifizetések nem fedezik az első két gazdasági év során felmerült teljes költséget, de a székhely és a regionális igazgatóságok költségei kivételével valamennyi költséget fedezik. A Bizottság úgy véli, hogy ez a helyzet nem rendellenes, mivel a társaságok csoportjához tartozó új vállalkozás tevékenységéből eredő jövedelem csak az indulási időszak változó költségeit képes fedezni. Ha a vállalkozás megszilárdította piaci helyzetét, az általa termelt jövedelemnek magasabbnak kell lennie a változó költségnél, hogy a csoport állandó költségei fedezetéhez hozzájáruljon. Az első két gazdasági év (1986. és 1987.) során az SFMI-Chronopost által teljesített kifizetések nemcsak a változó költségeket fedezték, hanem egyes állandó költségeket is (például bútorok és járművek). Franciaország bizonyította, hogy 1988-tól az SFMI-Chronopost által a kapott támogatásért fizetett díj fedezi a La Poste-nál felmerült összes költséget, valamint hozzájárult a tőke hozamához. Következésképpen a La Poste által a leányvállalatának nyújtott logisztikai és kereskedelmi támogatás rendes piaci körülmények között történt, és nem minősül állami támogatásnak.”

- 77 Ezek az indokok sem azt, hogy a Bizottság milyen pontos terjedelmet kíván adni az e címen használt gazdasági és könyvelési fogalmaknak, sem az állami támogatás

hiányának bizonyítása érdekében az általa megvizsgált költségek pontos természetét nem jelölik meg megfelelően ahhoz, hogy az Elsőfokú Bíróság számára lehetővé tegye annak ellenőrzését, hogy ezek a költségek a Bíróság ítéletének értelmében ténylegesen megfelelnek-e a logisztikai és a kereskedelmi támogatás miatt felmerült kiegészítő változó költségeknek.

- 78 A megtámadott határozat harmincharmadik preambulumbekzdésében említett közvetlen működési költségek fogalmát illetően ugyanis a Bizottság csak azt jelentette ki – az Elsőfokú Bíróság írásbeli kérdését megválaszoló 2005. május 27-i levelében –, hogy betudható költségekről van szó. A Bizottság ebben a levélben hozzáfűzte, hogy ezek a költségek a La Poste-on belül magukban foglalják az állandó költségek egy részét is, a székhely és a regionális igazgatóságok költségeinek kivételével.
- 79 Azonban csupán a megtámadott határozat alapján lehet tudni, hogy melyek voltak a közvetlen működési költségek, és azt sem, hogy a La Poste könyvelésében melyek azok a költségek, amelyek a különböző tevékenységekbe közvetlenül betudhatóak. A betudható költségek ugyanis a különböző vállalkozásokban a használt könyvelési rendszerek szerint változnak.
- 80 Az Elsőfokú Bíróság álláspontja szerint egyebekben ezt a kérdést a Bizottság által az eljárás során benyújtott azon iratok sem tisztázzák, amelyeket az Elsőfokú Bíróság a megtámadott határozat értékelése során nem vehetett figyelembe (lásd a fenti 66–70. pontot). Beadványaiban a Bizottság kifejti, hogy a különböző álláshelyek megfelelő elkülönítését tartalmazó analitikus könyvelés alapján a megtámadott határozatban követett eljárás a különböző terhek jellegük szerint történő csoportosítására vonatkozott (termékek és szolgáltatások külső személytől való megvétele, személyzet, a befektetett eszközök fenntartása és értékcsökkenése), amely jelleg – a közvetlen költségek vonatkozásában (amelyek változóak, azaz egy szerződés tárgyába betudhatóak, és állandóak) – működési (postahivatali, szállítási, elosztási, válogatási, pénzügyi típusú tevékenységek), vagy pedig – a közvetett költségek esetében (amelyek teljes egészében állandóak) strukturális (a postai és a pénzügyi szolgáltatások regionális vagy nemzeti igazgatási strukturái és közös strukturák). Ezt követően a strukturák (mind a közös strukturák, mind a postai vagy

a pénzügyi szolgáltatásra jellemző terhek) közvetett (állandó) terheit a „postai” tevékenységekbe tudták be, az egyes tevékenységekben keletkezett működési költségek (közvetlen) arányában. Így a négy „postai” tevékenység (gyűjtés, kézbesítés, válogatás és szállítás) esetében a közvetett költségeket (nem működési strukturális terhek, amelyek magukban foglalják a központi és tartományi hirdetési és kereskedelmi terheket is) az egyes említett tevékenységekben közvetlenül bennefoglalt költségek arányában tudták be. A különböző munkaegységek költségét (munkaperc vagy tonnaforgalom) az egyes tevékenységekre vonatkozó teljes tényleges költségeknek, valamint a mért munkapercet (vagy az szállított tonnaforgalom) pontos számának a hányadosa adja. Ezt a költségegységet az SFMI-Chronopost számára nyújtott szolgáltatásokra (vagy a szállított súlyra) felhasznált idővel megszorozva lehet meghatározni a La Poste által a leányvállalatának nyújtott szolgáltatás teljes költségét.

81 Az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy ezek a magyarázatok csak megerősítik azt a következtetést, amely szerint a megtámadott határozat indokolása túlzottan általános ahhoz, hogy az Elsőfokú Bíróság ellenőrizhesse a Bizottság arra vonatkozó értékelésének jogszerűségét, hogy a La Poste által az SFMI-Chronopost részére nyújtott logisztikai és kereskedelmi támogatás összes költségét sikerült-e fedezni. Az indokolás elégtelenségét tovább növeli az a tény, hogy a megtámadott határozatban a Bizottság pontatlanul használ különböző gazdasági és könyvelési fogalmakat. A megtámadott határozat ötvenhetedik preambulumbekzdésének olvasata ugyanis, amely szerint „az első két gazdasági év (1986. és 1987.) során az SFMI-Chronopost kifizetései nemcsak a változó költségeket fedezték, hanem bizonyos állandó költségeket is (például bútorok és járművek)” nem teszi lehetővé annak pontos meghatározását, hogy melyek voltak ezek a „bizonyos állandó költségek”, amelyeket az SFMI-Chronopost állítólagosan fedezett.

82 Ezenkívül a megtámadott határozat nem tartalmaz magyarázatot arra, hogy az SFMI-Chronopost számára teljesített szolgáltatások milyen módon oszlottak meg a különféle alpműveletekben, vagy hogy a La Poste milyen módon sorolta be ezeket a szolgáltatásokat a létező és hasonló természetű postai szolgáltatások közé. Azonban tekintettel arra, hogy az SFMI-Chronopost részére teljesített szolgáltatások időtartamát 1992 előtt nem mérték, és 1992-ig a La Poste által az SFMI-

Chronopostnak nyújtott logisztikai és kereskedelmi támogatási szolgáltatások tényleges értékét becslés alapján számították, annak érdekében, hogy a megtámadott határozat címzettje és a többi érdekelt, valamint az Elsőfokú Bíróság ellenőrizhessék az esetleges ténybeli vagy értékelési hibák meglétét vagy hiányát, a megtámadott határozatban ki kellett volna kifejteni azt a módot, amely alapján a besorolást elvégezték.

83 A pontos magyarázat különösen azért lett volna szükséges, hogy ellenőrizni lehessen azt a módot, ahogyan a La Poste által az SFMI-Chronopost részére nyújtott kereskedelmi támogatást a teljes költségek esetében figyelembe vették. Minthogy a Bizottság szerint az SFMI-Chronopost számára nyújtott szolgáltatások, amelyek egy bizonyos termékhez kapcsolódtak, elkülönültek a La Poste többi tevékenységétől, indokolni kellett volna a kereskedelmi tevékenységhez társuló költségek jelenlétét és jelentőségét. A megtámadott határozatban található magyarázatokból egyáltalán nem következik, hogy a teljes költség kiszámításakor milyen módon vették figyelembe az ilyen támogatást.

84 Következésképpen a megtámadott határozatba megfelelő indokolást kellett volna belefoglalni, vagy legalábbis az analitikus könyvelési számítások – esetleg titkos adatok nélküli – általános összefoglalását.

85 A fentiekből következik, hogy a logisztikai és kereskedelmi támogatás miatt felmerült kiegészítő változó költségek meglétét illetően a megtámadott határozat nem tartalmazza a Bizottság értékelésének kellő indokolását.

A postai hálózat használatából eredő állandó költségekhez való megfelelő hozzájárulásra vonatkozó indokolásról

- 86 A postai hálózat használatából eredő állandó költségekhez való hozzájárulást illetően a megtámadott határozat harmincharmadik preambulumbekszedése úgy szól, hogy „a székhely és a regionális igazgatóságok költségeit [...] a szolgáltatások bekerülési költségének arányában osztották fel”.
- 87 Meg kell jegyezni, hogy önmagában a megtámadott határozatra tekintettel nem lehet meghatározni, hogy a székhely és a regionális igazgatóságok költségei milyen típusú költségeket jelöl. Az Elsőfokú Bíróság nem képes ellenőrizni, hogy – a Bizottság véleménye szerint – a székhely és a regionális igazgatóságok költségeinek egy része olyan költségeknek minősülnek, amelyeket a postai hálózat használatából eredő állandó költségeknek lehet minősíteni, amelyeket ennél fogva figyelembe kellett volna venni az SFMI-Chronoposttól igényelt ellenszolgáltatás kiszámításakor. Ennek a minősítésnek azonban különleges jelentősége van, mivel a Bizottság a megtámadott határozatban azt is megállapította, hogy a La Poste székhelyének és regionális igazgatóságainak a költségeit nem fedezte 100%-ban az SFMI-Chronopost által 1986–1987-ben fizetett díj. A megtámadott határozat harmincharmadik preambulumbekszedéséből kiderül, hogy a teljes költség fedezeti rátája az 1986. évben csak 70,3%, az 1987. évben pedig 84,3% volt.
- 88 A Bizottság nem határozta meg pontosan, hogy szerinte melyek voltak a La Poste hálózatának az SFMI-Chronopost általi használatából eredő állandó költségek. Többek között a megtámadott határozat nem jelöli meg pontosan, hogy a székhely és a regionális igazgatóságok költségein kívül léteznek-e olyan állandó költségek, amelyeket a postai hálózat használatából eredő állandó költségnek kellett volna tekinteni, és amelyek feltételezhetően nem tartoznak az SFMI-Chronopost számára nyújtott logisztikai és kereskedelmi támogatás nyújtása által okozott kiegészítő változó költségek kategóriájába. Következésképpen az Elsőfokú Bíróságnak nincs módja ellenőrizni, hogy az állandó költségekhez való hozzájárulást a Bíróság ítéletében kifejtett követelményekre tekintettel helyesen tették-e meg.

- 89 E körülmények között tehát a megtámadott határozatot nem indokolták megfelelően, mivel a határozat nem teszi lehetővé, hogy az Elsőfokú Bíróság ellenőrizze, hogy egyrészt a székhely és a regionális igazgatóságok költségei magukban foglalják-e a postai hálózat használatából eredő állandó költségeket, másrészt hogy a La Poste-nak a postai hálózat használatával kapcsolatban vannak-e más állandó költségei, amelyeket az SFMI-Chronopost által követelt ellenszolgáltatásnak fedeznie kellett volna, a Bíróságnak a fellebbezés nyomán hozott ítéletében megállapított követelményeknek megfelelően.

A tőke megfelelő hozamára vonatkozó indokolásról

- 90 A tőke hozama esetében a Bizottság a megtámadott határozat ötvenhedik preambulumbekkezdésében azt állítja, hogy „Franciaország bizonyította, hogy 1988-tól az SFMI-Chronopost által a számára nyújtott támogatásért fizetett díj a La Poste-nál felmerült valamennyi költséget fedezi, valamint hozzájárul a tőkehozamhoz”. A megtámadott határozat azonban nem jelöli meg, hogy mi volt az a hozzájárulás, amelyet az SFMI-Chronopost a La Poste tőkéjének hozama érdekében teljesített.
- 91 A megtámadott határozatból ugyan az következik, hogy a Bizottság kiszámította az IRR-t. A megtámadott határozat azonban nem jelöli meg közelebbről, hogy az IRR-t annak bizonyítása érdekében számították-e ki, hogy eleget tettek a magánbefektető ismérvének, és/vagy hogy a kiszámítsák a tőke hozamát. A megtámadott határozat az ötvennyolcadik preambulumbekkezdésben csak azt fejtette ki, hogy „a Bizottság azt is megvizsgálta, hogy a piacgazdasági befektető elvére tekintettel kereskedelmi szempontból indokolt-e a La Poste-nak mint az SFMI-Chronopost részvényesének az eljárása [...]”, és „annak bizonyítása érdekében, hogy a La Poste úgy járt el, mint bármely piacgazdasági befektető, a Bizottságnak meg kell vizsgálnia az anyavállalat – osztalék és tőkenövekedés formájában megjelenő – hozadékát.”

92 Ezenkívül, még ha feltételezzük is, hogy az IRR kiszámítása – ahogyan azt a megtámadott határozat visszaadja – az SFMI-Chronopostnak a versenytevékenysége által érintett tőkehozamának ellenőrzésére szolgált, a megtámadott határozat az állami támogatás hiányának megállapításához nem jelöli meg, hogy melyek voltak azok a tőkék, amelyekről a Bizottság úgy véli, hogy e tevékenység által ténylegesen érintettek voltak. Ebben a tekintetben a Bizottság a megtámadott határozat ötvenkilencedik preambulumbekkezdésében előadja, hogy „az IRR kiszámításához a Bizottság figyelembe vette egyrészt a La Poste által 1986-ban végrehajtott tőkeinjekciót, másrészt az SFMI-Chronopost által 1986 és 1991 között fizetett osztalékokat és e társaság 1991. évi értékét”. A Bizottság a megtámadott határozat hatvankettedik preambulumbekkezdésében hozzáfűzi, hogy „kiszámította az IRR-t, és összehasonlította az SFMI-Chronopost 1986-os szavatoló tőkéjével (13,65%), a társaságot ebben az évben hozták létre, és ebben az évben kezdte meg tevékenységét; e számítás segítségével a Bizottság megvizsgálta, hogy a befektetés jövedelmezősége összességében megfelelő volt-e”, és arra a következtetésre jutott, hogy „a Bizottság által kiszámított IRR nagyban meghaladja az 1986-os tőkeöltséget”, és hogy „a La Poste és a leányvállalata között az 1986–1991. évi időszak során lebonyolított pénzügyi ügyletek ebből fakadóan semmilyen támogatási elemet nem tartalmaznak”. A megtámadott határozat tehát csak egyrészt megállapítja, hogy a Bizottság figyelembe vette a La Poste által 1986-ban végrehajtott tőkeinjekciót, másrészt megállapítja a La Poste és a leányvállalata között az 1986–1991. évi időszak során lebonyolított pénzügyi ügyleteket, ám azonosítja kellő pontossággal, hogy mely pénzügyi ügyletekről van szó.

93 Egyebekben még ha feltételezzük is, hogy az IRR kellő pontossággal tükrözi az SFMI-Chronopost versenytevékenysége által érintett tőkék hozamát, az Elsőfokú Bíróságnak nincs módja ellenőrizni, hogy a tőkék esetleges hozama a Bíróság ítélete 40. pontja értelmében megfelelő-e, mivel a megtámadott határozatból nem tűnik ki az IRR számszerű kiszámítása.

A költségek fedezetére vonatkozó általános indokolás

94 A Bizottságnak a megtámadott határozat ötvenhetedik preambulumbekkezdésében szereplő következtetéseit illetően, amelyek szerint „az első két gazdasági év (1986. és

1987.) során az SFMI-Chronopost kifizetései nemcsak a változó költségeket fedezték, hanem bizonyos állandó költségeket is (például bútorok és járművek)”, és „Franciaország bizonyította, hogy 1988-tól az SFMI-Chronopost által a számára nyújtott támogatásért fizetett díj a La Poste részéről felmerült valamennyi költséget fedezi, valamint hozzájárul a tőke hozamához”, meg kell állapítani, hogy döntő állításról van szó”. A megtámadott határozat ugyanis nem tartalmazza sem a szóban forgó támogatás díjazása számítása elkülönült szakaszainak részletes vizsgálatát vagy az e támogatásba betudható infrastrukturális költségeket, sem az arra vonatkozó költségelemzések számadatait. A Bizottság azt állítja – anélkül, hogy pontosan megjelölne azokat a számokat és számításokat, amelyekre az elemzését és a következtetéseit alapozza –, hogy az SFMI-Chronopost által fizetett díj a La Poste összes költségét fedezte.

- 95 E körülmények között az Elsőfokú Bíróság számára nem lehetséges annak ellenőrzése, hogy a Bizottság által alkalmazott módszer és elemzési szakaszok mentesek-e hibáktól, és összhangban vannak-e a Bíróság ítéletében az állami támogatás fennállásának vagy hiányának meghatározása érdekében kifejtett elvekkel.

A részletes indokolás szükségességéről

- 96 Emlékeztetni kell arra, hogy az indokolási kötelezettség terjedelmét az ügy körülményeihez képest kell értékelni, amelyek az adott esetben részletesebb indokolást tesznek szükségessé.

- 97 A jelen esetben a részletesebb indokolást igazoló körülmények abban a tényben rejlenek, hogy először is az első olyan határozatok egyikéről van szó, amely az állami támogatásokról szóló rendelkezések keretében egy, a fenntartott piacon működő anyavállalat költségei kiszámításának a komplex kérdését taglalja, amely anyavállalat kereskedelmi és logisztikai támogatást nyújt a nem fenntartott piacon működő

leányvállalatának. Másodszor a Bizottság 1992. március 10-i első elutasító határozatának a megsemmisítés iránti kereset benyújtását követő visszavonása és a Bíróságnak az SFEI-ügyben meghozott ítélete arra kellett volna indítsa a Bizottságot, hogy fokozott gondossággal és pontosan indokolja a vitatott pontokra vonatkozó megközelítését. Végül azon ténynek, hogy a közigazgatási eljárás során a felperesek több gazdasági tanulmányt nyújtottak be, szintén arra kellett volna vezetnie a Bizottságot, hogy a felperesek gazdasági tanulmányokkal alátámasztott főbb érveit megválaszoló gondos indokolást készítsen.

- 98 E körülmények között az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy a megtámadott határozat indokolása – amely a Bizottság költségértékelési módszerének és a kapott végeredménynek nagyon általános magyarázatára korlátozódik, anélkül hogy a megkövetelt pontossággal levonná a La Poste azon költségeit, amelyek az SFMI-Chronopost számára nyújtott logisztikai és kereskedelmi támogatás miatt merültek fel, valamint a postai hálózat használatából eredő állandó költségeket, és pontosabban kifejtené a tőkehozamot – nem felel meg a Szerződés 190. cikke követelményeinek.
- 99 A Bizottság azon érvét illetően, miszerint az említett számításokhoz kapcsolódó számadatok üzleti titoknak minősülnek, elegendő azt megállapítani, hogy a Bizottság részletesebben kifejthette volna a követett módszereket és az alkalmazott számításokat, anélkül hogy az esetleges üzleti titkokat nyilvánosságra hozta volna. Ez a lehetőség egyebekben megerősítést nyer a Bizottságnak az eljárás során – többek között a beadványaiban és az Elsőfokú Bíróság szóbeli és írásbeli kérdéseire – adott válaszai révén. A Bizottság mindenestre titkos elemeket nem tartalmazó adatokat is benyújthatott volna, és benyújthatta volna az elemzések nem bizalmas változatait.
- 100 Következésképpen úgy kell tekinteni, hogy a megtámadott határozat nem teszi lehetővé az Elsőfokú Bíróság számára a teljes költség fogalma alá tartozó különböző költségek meglétének és jelentőségének vizsgálatát, ahogyan azokat a Bizottság a megtámadott határozatban meghatározta. Ennélfogva a megtámadott határozat

indokolása nem teszi lehetővé azon értékelés jogszerűségének megállapítását, amelyet a Bizottság készített, valamint a határozatnak a Bíróság által az állami támogatás hiányának megállapításához a fellebbezés nyomán hozott ítéletben megállapított követelményekkel való összhangját.

- 101 Ebből következően az indokolás hiánya miatt meg kell semmisíteni a megtámadott határozatot, amennyiben az azt állapítja meg, hogy a La Poste által az SFMI-Chronopost számára nyújtott támogatás nem minősül állami támogatásnak.

3. Az állami támogatás fogalmának megsértésére vonatkozó jogalap

Bevezető megjegyzések

- 102 Az előzőekre tekintettel nem lehetséges megvizsgálni a felperesek által a negyedik jogalap első részében hivatkozott érveket, amelyek az SFMI-Chronopost költségei fedezetének állítólagos hiányára, a Bizottság által előadott tényállás önkényes jellegének alulértékelésére, a Deloitte-jelentés 4. mellékletében elvégzett könyvelési kiigazításokban lévő hibákra, az IRR rendellenesen magas szintjére, illetve az SFMI-Chronopost jövedelmezőségének okaira vonatkoznak.
- 103 Ami a felperesek által a negyedik jogalap első részében felhozott további érveket illeti – azaz a lineáris „retropoláció” módszeréhez kapcsolódó állítólagos nyilvánvaló hibákat, valamint azt, hogy a releváns időszakban a La Poste-nál nem volt analitikus könyvelés –, ezek tárgyalására a következőkben kerül sor.

A rendes piaci körülmények fogalmának megsértéséről

A retropoláció módszerére vonatkozó kérelemről

– A felek érvei

- 104 A felperesek úgy vélik, hogy tekintettel arra, hogy a La Poste-on belül 1992-ben nem volt analitikus könyvelés, az 1986–1992. évekre vonatkozó számításokra nem indokolt a retropoláció módszere. A felperesek úgy vélik, hogy a Bizottság a megtámadott határozat elfogadása előtt tudott az analitikus könyvelés hiányáról. A felperesek emlékeztetnek arra, hogy 1996-ban a francia versenytanács már megállapította, hogy a La Poste könyvelése nem teszi lehetővé a hálózati költségek felosztását. Következésképpen a felperesek szerint a Bizottságnak nem kellett volna elfogadnia a La Poste ilyen könyvelési módszeren alapuló költségeinek az értékelési módszerét.
- 105 A felperesek ebből arra következtetnek, hogy a Bizottság nem tudta megítélni a La Poste alvállalkozásainak működési költségeit.
- 106 A felperesek három hibára hivatkoznak. Az első: az expresszkézbesítési tevékenység teljes előállítási költségegysége nem állandó, hanem a termelés növekedésével nagymértékben csökken. A Bizottság által választott módszer azonban nem vette figyelembe a hozam fokozatos növekedését. Ebből következően ez a módszer a kezdeti időszakban az SFMI-Chronopost számára szánt szolgáltatások költségeinek alulértékeléséhez vezetett, már azért is, mert olyan szolgáltatásról volt szó, amelyben a tevékenység kezdetén jelentős állandó költségeket kellett viselni. A felperesek ebben a tekintetben úgy vélik, hogy a lineáris retropoláció módszerének választása a költségek 3 : 1 arányban való csökkentését eredményezi.

- 107 A második: gazdasági szempontból nem megfelelő a választott „deflátor”, azaz a bértömeg-növekedés aránya. A felperesek állítása szerint a bértömeg növekedése nem lehet a La Poste költségeinek „deflátor”, mivel az SFMI-Chronopost valamely küldeményének kezelési költsége nem függ a La Poste alkalmazottai számának növekedésétől. Jelentős számú alkalmazott felvételére kerülhetett volna sor konjunkturális okokból, illetve más olyan tevékenység miatt, amelynek semmi köze nincs az SFMI-Chronopost tevékenységéhez. Egyetlen tevékenység költségeinek kiszámításához (az SFMI-Chronopost alvállalkozása vonatkozásában) a postai szolgáltató helyeken és az elosztóközpontokban számolt egy munkaperc költségének a növekedési arányát kellett volna használni. A felperesek szerint célszerűbb lett volna az „539. pontot”, vagyis az egy munkaperc költségének a növekedési arányát használni.
- 108 A harmadik: a felperesek úgy vélik, hogy a Bizottságnak az átruházási ártáblázaton alapuló számlákat kellett volna használnia a retropoláció módszere helyett. A felperesek kifejtik, hogy a retropoláció módszere nem indokolt, mivel 1986-ban a La Poste és az SFMI-Chronopost szerződéseket írtak alá, amelyekben pontosan meghatározták az alvállalkozás teljes költségeinek kiszámítási módszerét, és e teljes költségeket ténylegesen felhasználták.
- 109 E körülmények között a felperesek előadják, hogy ők bizonyították, hogy létezik olyan alternatív módszer, amely pontosabb, mint a retropoláció módszere.
- 110 A Bizottság azon állítását illetően, amely szerint a lineáris retropoláció módszerére vonatkozó érv új kifogás, a felperesek előterjesztik, hogy a „rendes piaci körülmények” fogalmának tartalma a Bíróság ítéletében lévő értelmezés miatt, és nem a felperesek jogalapja miatt változott meg. A felperesek azt állítják, hogy a jogalapjuk arra is vonatkozott, hogy sikrült-e fedezni a La Poste-nak a logisztikai támogatás során felmerült költségeit. A felperesek által a keresetlevél benyújtása óta előterjesztett érvek egyikének új megfogalmazása elfogadható. A felperesek a Bíróság ítéletének figyelembevétele érdekében csak a jogalapok bemutatását módosították.

- 111 A felperesek hozzáfűzik, hogy a megtámadott határozat alapján nem ismerhették meg a retropoláció módszerének részleteit, mivel csak az Elsőfokú Bíróság által hozott pervezető intézkedéseket követően lett hozzáférésük a Deloitte-jelentéshez, és ebből következően csak a válaszban jelölhették meg közelebbről a retropoláció módszerére vonatkozó érvelésüket.
- 112 A Bizottság szerint a retropoláció módszerének lineáris jellegére vonatkozó kritika, amelynek módszernek a felperesek szerint figyelembe kellett vennie a mérethozadékokat, új kifogásnak minősül, amelyet emiatt mint elfogadhatatlant el kell utasítani.
- 113 Bevezetésként a Bizottság előterjeszti, hogy a mérethozadéokra vonatkozó érvelésnek csak akkor van értelme, ha a vállalkozás újonnan kezdte el a hálózatának létrehozását. Az SFMI-Chronopost azonban csak a La Poste diverzifikációjának eredménye, amely a La Poste hálózatának köszönhetően hatékony megtakarításokat valósít meg, a főtevékenységéhez nagyon hasonló tevékenységet végezve. A Bizottság emlékeztet arra, hogy a Chronopost üzleti forgalma 1992-ben a La Poste üzleti forgalmának 1/3000-e volt.
- 114 A Bizottság elismeri, hogy csak az 1992. évtől mérik az összes postai művelet esetében pontosan és egységesen az időtartamot, és ekkor jött létre a La Poste-on belül a költségátvállalással egy időben történő, a „munkaegység” költségének kiszámításával finomított, megbízható analitikus könyvelés. A Bizottság megjelöli, hogy ez az oka annak, hogy a múltira vonatkozóan el kellett fogadnia a szakértők által javasolt retropolációs módszert. A Bizottság előterjeszti, hogy ez a módszer az 1992-re vonatkozóan megbízható adatokon alapul, és e módszert az SFMI-Chronopost múltbeli műveleteire alkalmazta, amelyeket minden évben felvettek az 1986 óta létező könyvelésbe, és amelyeket könyvvizsgálókkal ellenőriztek.

- 115 A Bizottság azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság a T-106/95. sz., FFSA és társai kontra Bizottság ügyben 1997. február 27-én hozott ítéletének (EBHT 1997., II-229. o.) 103. és azt követő pontjaiban főszabályként jóváhagyta az „átalányra alapuló” módszertan választását, valamint az ezen alapuló könyvelési adatokat.
- 116 A – Francia Köztársaság által támogatott – Bizottság fenntartja, hogy a felperesek nem szolgáltatottak bizonyítékot egyrészt az alternatív és pontosabb módszer meglétére, másrészt arra, hogy a Bizottság gyakorlatilag pontatlan tényekre alapozta határozatát, vagy e tárgyban túllépte a mérlegelési jogkörét.
- 117 Az 1992-es évre benyújtott adatok esetében a Bizottság hangsúlyozza, hogy a francia hatóságok 1996. május 24-én közölték az 1992-es évre vonatkozó helyreigazítást, valamint az 1986–1991. évre vonatkozó számításokat, amelyek azóta az 1992-es év retropolált valós díjain és egységnyi költségein alapultak, éppúgy mint az 1993–1995. évekre vonatkozó, az érintett év analitikus könyvelési adatain alapuló számítások.
- 118 A Bizottság emlékeztet arra, hogy ítéletében a Bíróság hangsúlyozta, hogy a „rendes piaci körülményeket” rendelkezésre álló objektív és ellenőrizhető tényekre való utalással kell értékelni. A Bizottság ebből arra következtet, hogy mivel az 1992-ben fennálló könyvelés volt az egyetlen rendelkezésre álló könyvelés, más pontosabb adatok hiányában semmi oka nem volt kételkedni ezekben az adatokban.
- 119 A retropoláció esetében használt „deflátor” vonatkozásában, amely a bértömeg-növekedés retropolációja volt, a Bizottság megerősíti, hogy azt a költségnövekedés jelzőszámaként tartották fenn – mert a La Poste legrepresentatívabb költségének tartották –, hogy lehetővé váljék az 1992 óta felmerült költségek naprakésszé tétele, mivel a bértömeg a La Poste költségeinek hozzávetőleg 75%-át teszi ki. A Bizottság úgy véli, hogy a felperesek nem tudtak alkalmasabb a jelzőszámot javasolni az érintett időszakra. Az 539. pont nem volt kellően teljes jelzőszám, mivel két 539. pont létezik: egy a hivatalok és egy az elosztóhelyek számára, amelyek mellett

létezik a „742. sz. statisztika”, amely a szállított tonnaforgalom elosztására és költségére vonatkozik. A Bizottság előterjeszti, hogy az a tény, hogy átfogóbb deflátort használtak, nem minősülhet nyilvánvaló értékelési hibának. Előterjeszti még, hogy az 1986–1992. évi időszak tekintetében a felperesek meg sem kísérelték a megnövelt költségeket az alternatív módszer szerint bizonyítani.

- 120 A Bizottság megjegyzi, hogy a La Poste és az SFMI közötti tarifális megállapodások teljesen alkalmatlanok a teljes költségek meghatározására, mivel e megállapodások célja a La Poste üzemelési szolgáltatásának és a kereskedelmi díjazásának megállapítása. A Bizottság megállapítja, hogy a ténylegesen felmerült teljes költségeket másként kellett kiszámítani, hogy azokat később össze lehessen hasonlítani a kifizetett díjazással annak érdekében, hogy nyilatkozni lehessen a támogatások fennállásáról.
- 121 A Francia Köztársaság előterjeszti, hogy a 90/568. sz. törvény által végrehajtott általános reform értelmében La Poste csak 1991-től volt köteles a kereskedelmi vállalkozásokra alkalmazható könyvelést vezetni. Hozzáfűzi, hogy a La Poste kellően pontos és egységes költségszámítási módszert fejlesztett ki, amely 1992-ben lehetővé tette számára, hogy finomítsa a leányvállalata tevékenysége miatt viselt költségek növekedését. A Francia Köztársaság tehát úgy véli, hogy a Bizottság által a megtámadott határozatban alkalmazott módszer a legmegbízhatóbb költséganalízisben feltárt tényekre támaszkodik, kellően figyelembe véve egy olyan vállalkozás helyzetének egyediségét, mint a La Poste.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 122 Bevezetésként meg kell vizsgálni a Bizottság állítását, amely szerint a felpereseknek a retropoláció módszerére vonatkozó panasza új, és ennélfogva elfogadhatatlan.

- 123 Az eljárási szabályzat 48. cikke 2. §-ának első bekezdése szerint az eljárás további részében semmilyen új jogalapot nem lehet felhozni, kivéve, ha az olyan jogi vagy ténybeli helyzetből származik, amely az eljárás során merült fel.
- 124 A jelen esetben meg kell állapítani, hogy a felperesek már a keresetlevelük 212–220. pontjában kifogásolták a retropoláció módszerét mivel az az 1986–1991. évi időszakra vonatkozó költségek becslését az 1992. évre vonatkozó költségek alapján végezte. A felperesek előterjesztették, hogy „a múltba való kivetítés [...] előfeltételezte, hogy az alvállalkozás költségei állandóan és párhuzamosan növekedtek”. A retropoláció módszerének lineáris jellegére vonatkozó érvelésük pontosabbá tételével a felperesek nem terjesztettek elő új vagy elkülönült érvet, hanem kifejtették a keresetlevelben e tárgyban található érvelésüket.
- 125 Arra is emlékeztetni kell, hogy a felpereseknek a keresetüket úgy kellett benyújtaniuk, hogy nem fértek hozzá sem a Deloitte-jelentéshez, sem a francia kormány válaszaihoz. Ezeket az dokumentumokat ugyanis csak az 1998 májusában hozott pervezető intézkedéseket követően adták át a felpereseknek.
- 126 Ebben a tekintetben meg kell jegyezni, hogy a retropoláció módszerét a megtámadott határozatban csak röviden fejtették ki, mivel a megtámadott határozatnak csak a harmincharmadik és a negyvenharmadik preambulumbekkezdése ad magyarázatot erre a módszerre. Ezekből a preambulumbekkezdésekből azonban nem következik egyértelműen, hogy a retropoláció lineáris volt.
- 127 E körülmények között nem lehet felróni a felpereseknek, hogy a keresetlevelükben nem részletesen kritizálták a retropoláció módszer linearitását. Ebből következően a retropoláció módszerének linearitására vonatkozó érvelés elfogadható.

- 128 Az ügy érdemére vonatkozóan emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság azzal kapcsolatos értékelése, hogy analitikus könyvelés hiányában hogyan számították ki a La Poste által a leányvállalata számára nyújtott logisztikai és kereskedelmi támogatás miatt felmerült költségeket, komplex gazdasági értékelést foglal magában. Amikor a Bizottság komplex gazdasági értékelést magában foglaló jogi aktust fogad el, széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik, és az említett jogi aktus feletti bírósági felülvizsgálata – még akkor is, ha az főszabály szerint „teljes” abban a vonatkozásban, hogy egy intézkedés a Szerződés 92. cikke (1) bekezdésének hatálya alá tartozik-e – az eljárási szabályok és az indokolásra vonatkozó szabályok betartásának, a vitatott döntés meghozatalakor elfogadott tények anyagi pontosságának, az e tények értékelése során elkövetett nyilvánvaló hiba hiányának és a hatáskörrel való visszaélés hiányának ellenőrzésére korlátozódik. Különösen nem az Elsőfokú Bíróság feladata, hogy a saját gazdasági álláspontját helyettesítse a határozat szerzőjének gazdasági álláspontjával (az Elsőfokú Bíróság T-126/96. és T-127/96. sz., BFM és EFIM kontra Bizottság ügyben 1998. szeptember 15-én hozott ítéletének [EBHT 1998., II-3437. o.] 81. pontja; a T-296/97. sz., Alitalia kontra Bizottság ügyben 2000. december 12-én hozott ítéletének [EBHT 2000., 3871. o.] 105. pontja és a T-228/99. és T-233/99. sz., Westdeutsche Landesbank Girozentrale és Land Nordrhein-Westfalen kontra Bizottság ügyben 2003. március 6-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-435. o.] 282. pontja).
- 129 Emlékeztetni kell először is arra, hogy a lineáris retropoláció módszere a jelen esetben abban állt, hogy minden egyes termék költségét deflálták – ehhez bázisévként a 1992-nek megfelelő költséget és deflátorként a bértömeg-növekedés arányát használták –, ezt követően pedig az így kapott deflált költséget megszorozták az adott terméknek a kérdéses évre vonatkozó tevékenységi méretével.
- 130 A felperesek vitatják a retropoláció lineáris jellegét, lényegében amiatt, hogy ez a módszer nem veszi figyelembe a fokozatosan növekvő hozamot. A felperesek szerint az expresszkézbesítési tevékenység egységnyi teljes termelési költségének a termelisméret növekedésével csökkennie kellene.
- 131 Ez az érvelés a tevékenységét elkezdő magánvállalkozás esetére utal, és közelebbről azt feltételezi, hogy e vállalkozás újonnan építi ki az elosztási hálózatát. Ez az érvelés nem alkalmazható olyan új tevékenységre, amely egy már létező tevékenységnek csak kis részét képviseli, és amelyért már megfizették az állandó költségek többségét.

A szóban forgó ágazatéhoz hasonló esetben, ahol az állandó költségek nagyon jelentősek, de a La Poste hálózatának meglétéből és leányvállalatának tevékenységétől függetlenül adódnak, nem lehet elfogadni a felperesek álláspontját.

- 132 A felperesek nem vitatják a Bizottság állításait, amelyek szerint mivel az SFMI-Chronopost műveletei aránya a La Poste teljes forgalmához képest marginális maradt, nem lehet valódi mérethozadékot megvalósítani.
- 133 E körülmények között meg kell állapítani, hogy a felperesek nem bizonyították, hogy a lineáris retropoláció módszerének kiválasztásával nyilvánvaló értékelési hiba történt.
- 134 A felperesek kifogásolják azon év megválasztását, amelytől kezdve a retropolációt alkalmazták; ezzel kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy a La Poste 1991-ig a francia közigazgatás részét képezte, és nem volt köteles analitikus könyvelést vezetni. Tudniillik a La Poste könyvvezetési kötelezettségeit csak a 90/568. sz. törvény hatálybalépését követően kellett a magánvállalkozásokra vonatkozó kötelezettségeknek megfelelően alkalmazni.
- 135 Ezenkívül az 1992. évről mint a költségek retropolációjának kiindulópontjaként választott évről szólva a Bizottság kijelentette – és e kijelentést a felperesek sem vitatták –, hogy 1992-t követően az időtartam pontos mérése és az analitikus könyvelés lehetővé tették az SFMI-Chronopost számára nyújtott szolgáltatások költségeinek pontos kiszámítását.

- 136 A Bizottságnak ugyanis orvosolnia kellett, hogy a La Poste-on belül 1992 előtt nem volt analitikus könyvelés. Tekintettel arra, hogy az 1992. év könyvelése volt az első, amelyet az analitikus könyvelés rendszere szerint vezettek, a Bizottság helyesen hivatkozott erre. Annál is inkább, mivel – ahogyan azt ítéletében a Bíróság kifejtette – a rendes piaci körülményeket objektív, ellenőrizhető és a rendelkezésre álló tényekre való utalással kell értékelni. Egyebekben a felperesek nem tudták bizonyítani, hogy léteznek más, pontosabb adatok.
- 137 Az a tény, hogy a Bizottság a retropoláció módszerének igénybevételével orvosolta, hogy a La Poste-on belül 1992 előtt nem volt analitikus könyvelés, a Bizottság e tárgyba tartozó, széles mérlegelési jogkörébe illeszkedik.
- 138 Az előzőekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a felperesek nem bizonyították nyilvánvaló értékelési hiba fennállását azon év kiválasztása esetében, amely alapján a retropolációt elvégezték.
- 139 A felpereseknek a francia számvevőszék jelentésére vonatkozó érveit illetően emlékeztetni kell arra, hogy a felperesek nem bizonyították, hogy a Bizottságnak milyen objektív alapot kellett volna használnia a La Poste 1992-es könyvelése helyett. Így még ha feltételezzük is, hogy a La Poste könyvelése 1992-ben nem volt analitikus, semmilyen, a Bizottság által elkövetett nyilvánvaló értékelési hibát nem lehet feltárni, mivel a Bizottság jogszerűen használhatta a La Poste könyvelési adatait, vagyis az egyetlen könyvelést, amely a Bíróság ítéletének értelmében vett tényleges költségekre vonatkozóan lehetővé tette a szóban forgó támogatás értékelését.
- 140 A választott deflátor, azaz a bértömeg-növekedés aránya esetében a Bizottság kifejtette, hogy mivel a bértömeg megfelel a bérek és a munkaadói szociális juttatások összegének, a választás logikus volt, hiszen a bérek a La Poste működési hálózata költségeinek 75%-át teszik ki.

- 141 Az minden bizonnyal valós, hogy a bértömeg-növekedés aránya a La Poste teljes alkalmazotti létszámának növekedéséhez kapcsolódik, és a munkaegységköltség fogalmának használata inkább lehetővé tette volna egyetlen tevékenység költségének kiszámítását. Amint az a Deloitte-jelentésből következik: ha valamilyen költséget 1992-ben 100 egységre becsülnek, és a bértömeg 1991 és 1992 között 5%-kal növekszik, akkor az 1991. évre vonatkozó retropolált költség 95,2 egység.
- 142 A felperesek azonban nem bizonyították, hogy hibás lenne a Bizottság állítása, miszerint a bérek a La Poste költségeinek fő elemét képezik, illetve hogy a Bizottság nyilvánvaló értékelési hibát követett el, amikor a bértömeget választotta deflátorként. A felperesek azt sem bizonyították, hogy valamely más deflátor használata a La Poste retropolációból következő költségeinek növekedését eredményezte volna.
- 143 Ezenkívül a felpereseknek az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás során megfogalmazott állításaira válaszolva a La Poste két, a Deloitte-iroda által készített kiegészítő jelentést nyújtott be, azaz egy 1999-es jelentést és egy 2004-es jelentést, amelyekben az 539. pontot (iroda) és egy alkalmazott átlagos költségét felhasználva végezték el a retropolációs számításokat. E számítások eredményei – amelyek az 1999-es jelentés 4. mellékletében, illetve a 2004-es jelentés 17. oldalán találhatóak – rámutatnak arra, hogy e két együtthető használata a bértömeg deflátorként való használatához képest kismértékben csökkent a La Poste 1986–1992. évi időszakra vonatkozó teljes költségét. Ezek a számítások tehát bebizonyítják, hogy a felperesek által javasolt deflátor nem vezet a La Poste által a leányvállalata számára nyújtott logisztikai és kereskedelmi szolgáltatás teljes költségének a növekedéséhez.
- 144 Következésképpen a felpereseknek nem sikerült bizonyítaniuk, hogy a retropoláció más eredményhez vezetett volna – még kevésbé, hogy a La Poste költségeit növelő eredményhez –, ha a Bizottság másik deflátort választ. Ebből következően meg kell állapítani, hogy a felperesek nem bizonyították, hogy a Bizottság a deflátor kiválasztásával nyilvánvaló értékelési hibát követett el.

- 145 A felperesek azon érvei esetében, amelyek szerint a Bizottságnak a retropoláció módszere helyett a La Poste és az SFMI-Chronopost között fennálló megállapodásokat kellett volna alkalmazni, meg kell állapítani – a Bizottsághoz hasonlóan –, hogy a La Poste és az SFMI-Chronopost közötti megállapodások alkalmatlanok a teljes költség megállapítására, mivel azok célja a La Poste üzemelési szolgáltatásai, valamint a La Poste kereskedelmi díjazásának a megállapítása. A Bizottság – helyesen – hangsúlyozza, hogy egy tarifamegállapodás nem egyenértékű az analitikus könyveléssel, és ezért nem bír jelentőséggel a költségek kiszámítása során.
- 146 A felperesek tehát nem fejtették ki, hogy a megállapodások használata hogyan vezethetett volna az SFMI-Chronopost számára nyújtott logisztikai és kereskedelmi támogatás által okozott költségek pontosabb értékeléséhez, mint amelyet a retropoláció módszere eredményezett.
- 147 Az előzőekre tekintettel a negyedik jogalap első részét el kell utasítani, amennyiben ez a rész a retropoláció módszeréhez kapcsolódik.

Az állami támogatás fogalmába tartozó egyes elemek figyelemmel kívül hagyása

A Postadex átruházásáról

– A felek érvei

- 148 A felperesek szerint a Bizottság tévedett a jogban azáltal, hogy úgy vélte, hogy a Postadex ingyenes átruházása az azonos csoportban lévő társaságok közötti

kapcsolatok részét képezi. Először is a Bizottság tévedett, amikor úgy vélte, hogy egy immateriális vagyon – mint például a goodwill – ingyenes átruházása az anyavállalat és a leányvállalata közötti tipikus ügylet. A felperesek szerint egy vagyontárgynak az anyavállalat által a leányvállalata részére történő átruházása főszabály szerint vagy díjazás ellenében történik, vagy tőkeinjekció formáját ölti, vagy az anyavállalat javára szóló követelést képez. Egy anyavállalatnak ritkán érdeke, hogy vagyontárgyát ingyen ruházza át.

- 149 A felperesek úgy vélik, hogy amennyiben független szakértő állapítaná meg a Postadex értékét, az meghaladná a 38 millió FRF-et (5 793 062 euró). Ez ugyanis az átruházás időpontjában megfelelt a Postadex legutolsó éves üzleti forgalmának.
- 150 A felperesek kifejtik, hogy ha a Bizottság a Postadex becsült értékét (38 millió FRF) úgy tekinti, mint a La Poste által az SFMI-be adott tőkeinjekciót, akkor a TAT – a 10 millió FRF-es (1 524 490,17 euró) teljes tőkéből való 3,4 millió FRF-es (518 326,66 euró) részesedésével – az SFMI tőkéjének nem 34%-ával, hanem csupán 7%-ával rendelkezik.
- 151 Másodszor – a felperesek szerint – a Bizottság nem vette figyelembe azt a tényt, hogy egy magánkézben lévő csoport helyzetével ellentétben a La Poste a törvényes monopólium forrásaival volt képes megteremteni, finanszírozni és fejleszteni a Postadex szolgáltatását, amely szolgáltatás nem tartozik a fenntartott ágazathoz. A Bizottság a jelen esetben megsérti a telekommunikációs ágazat döntési gyakorlatát. A felperesek ebben a vonatkozásban hivatkoznak a telekommunikációs ágazatban a Közösség versenyszabályairól szóló iránymutatásra (HL 1991. C 233., 2. o.). Ezen iránymutatás szerint „a versenytevékenységeknek a szolgáltatások vagy a berendezések területén azáltal való támogatása, hogy azok költségeit a monopoltevékenység költségeihez számítják, a szabad verseny torzításának kockázatával jár, és megsérti a 86. cikket”.

- 152 Harmadszor: a Bizottság téved a jogban, ha úgy tekinti, hogy a Postadex átruházása – tekintettel arra, hogy az nem jelent semmilyen pénzbeli előnyt az SFMI-Chronopost számára – nem minősül az utóbbi javára adott állami támogatásnak. A felperesek ebben a tekintetben emlékeztetnek arra, hogy az állami támogatás fogalmát a vitatott intézkedés hatásai határozzák meg, és nem a nyújtott előny természete.
- 153 A Bizottság azt állítja, hogy a La Poste számára nem járt költséggel a Postadex átruházása, és hogy a Bíróság csak a költségek fedezetére szánt díjazásra utalt az ítéletében.
- 154 A Bizottság álláspontja szerint a Postadexnek az SFMI-Chronopostra való átruházása az expresszpostára La Poste általi kiszervezésének közvetlen következményeként tekinthető. Ezenkívül a Bizottság előterjeszti, hogy a Postadex ügyfélkörre könyvviteli értelemben nem képez értéket, és lehetetlen megmérni az e tényező által képviselt gazdasági előnyt. Emiatt a Bizottság álláspontja szerint nincs szó állami támogatásról.
- 155 Kiegészítésként a Bizottság emlékeztet arra, hogy a Postadex apportja esetében azért fogadta el a panaszosok által benyújtott becslést – 38 millió FRE, vagyis körülbelül 5 793 062 euro –, hogy bebizonyítsa, hogy a belső termelékenység aránya magasabb, mint a tőkekölttség.
- 156 A Bizottság – mivel szerinte a Postadex apportja megfelelt a csoport valóságos helyzetének, és a La Poste befektetőként megfelelő díjazást kapott – nem tartotta szükségesnek, hogy a panaszban szereplőkön túl további becsléseket végezzen.

157 A Bizottság hozzáfűzi, hogy a TAT-nak az SFMI tőkéjében való részesedésének az állítólagos újraértékelése új kifogás, amely nem következik az eljárás során felmerült tényekből, és ennél fogva nyilvánvalóan elfogadhatatlan. Másodlagosan előterjeszti, hogy amennyiben a megtámadott határozat arra a tényre vonatkozott, hogy az SFMI-Chronopostnak volt-e a La Poste-től származó állami támogatása, a TAT-nak adott esetleges támogatásnak főszabály szerint egy másik határozat tárgyát kellene képeznie, amelynek a tárgya más lenne, mint megtámadott határozaté.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

158 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a Szerződés 92. cikke értelmében vett állami támogatás fogalmának nagyon széles alkalmazási területe van. Ennek a rendelkezésnek ugyanis az a célja, hogy megelőzze, hogy a tagállamok közötti kereskedelmet befolyásolják a hatóságok által különböző formában engedélyezett előnyök, amelyek különböző formában torzítják a versenyt, vagy annak torzításával fenyegetnek azért, hogy előnyben részesítsenek egyes vállalkozásokat, vagy egyes termelési ágazatokat (a Bíróság 173/73. sz., Olaszország kontra Bizottság ügyben 1974. július 2-án hozott ítéletének [EBHT 1974., 709. o.] 26. pontja és a C-387/92. sz., Banco Exterior de España ügyben 1994. március 15-én hozott ítélet [EBHT 1994., I-877. o.] 12. pontja). A támogatás fogalma ennél fogva nemcsak az olyan pozitív juttatásokat foglalja magában, mint amilyenek a támogatások, hanem a beavatkozásokat is, amelyek különböző formákban enyhítik a vállalkozás költségvetésének általános terheit, és amelyek ezáltal, anélkül, hogy a szó szigorú értelmében támogatások lennének, azokkal azonos természetűek, és a hatásuk is azonos (a Banco Exterior de España ügyben hozott ítélet 13. pontja).

159 Meg kell jegyezni, hogy a támogatásokkal azonos hatású közvetett előnyök között szerepel az árúk vagy szolgáltatások kedvező feltételekkel történő nyújtása (lásd a Bíróság C-126/01. sz. GEMO-ügyben 2003. november 20-án hozott ítéletének [EBHT 2003., I-13769. o.] 29. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

- 160 Ezenkívül az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a Szerződés 92. cikkének (1) bekezdése nem az állami beavatkozás okai vagy céljai szerint tesz különbséget, hanem a hatása alapján határozza meg az állami beavatkozást (lásd a fent hivatkozott GEMO-ítélet 34. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 161 A Postadex átruházása esetében a Bizottság lényegében azt állítja, hogy ez az átruházás egyáltalán nem járt költséggel, ezért nem állami támogatásról van szó, minthogy a Bíróság csak a költségek fedezetére szánt díjazásra utalt az ítéletben.
- 162 Nem lehet azonban elfogadni a Bizottság érvelését, amely szerint a Postadex ügyfélkörének átruházása a leányvállalat létrehozásának logikus következménye volt, és emiatt az nem minősül állami támogatásnak.
- 163 Meg kell jegyezni, először is, hogy a logisztikai és kereskedelmi támogatástól elkülönült intézkedésről van szó.
- 164 Az nem vitatott, hogy a La Poste ellenszolgáltatás nélkül ruházta át a Postadex termékének ügyfélkörét az SFMI-Chronopostra. A Bizottságnak az Elsőfokú Bíróság kérdéseire adott válaszaiból következik, hogy az SFMI-Chronopost egyáltalán nem fizetett a Postadex ügyfélkörének átruházásáért.

- 165 A Postadex ügyfélköre azonban olyan immateriális vagyont jelentett, amelynek kereskedelmi értéke volt. Ezenkívül emlékeztetni kell arra, hogy a La Poste a törvényes monopóliumának kihasználásával volt képes a Postadex szolgáltatást megteremteni. Az immateriális vagyon átadása előnyt jelent a kedvezményezett számára.
- 166 A Postadexnek az SFMI-Chronopostra való átruházásáról szóló határozatot szintén az államnak lehet tulajdonítani. Az gyorsposta szolgáltatás működtetésének és a forgalomba hozatalának szabályait ugyanis – amely szolgáltatást EMS/Chronopost néven az SFMI biztosította – a francia postaügyi és távközlési minisztérium 1986. augusztus 19-i utasítása határozta meg.
- 167 Így meg kell állapítani, hogy Postadexnek az SFMI-Chronopostra való átruházása állami támogatásnak minősül, mivel az SFMI-Chronopost semmilyen ellenszolgáltatást nem nyújtott a La Poste számára.
- 168 Ezt a megállapítást nem cáfolja a Bizottság azon állítása, amely szerint a Postadex ügyfélkörének könyvelési szempontból nem volt értéke.
- 169 Ugyanis még amennyiben mennyiségileg nehezen számszerűsíthető tényezőről van is szó, ez nem azt jelenti, hogy e tényező értéktelen. Ebben a tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy bizonyos címlisták elkészítése és forgalomba hozatala önmagában gazdasági tevékenységnek minősül.

- 170 A jelen esetben nem vitatott, hogy – mint az egyébként a francia hatóságok 1993. január 21-i leveléből is következik – a Postadex ügyfeleivel kötött szerződéseket átadták az SFMI-nek. Ezenkívül az SFMI közigazgatási tanácsának 1987. május 12-i jelentése kijelenti, hogy a „Postadex tevékenységének a Chronopostra való átruházása fokozatosan történt meg, 1986. január 1-je és június 30-a között”, és hogy „meg lehetett állapítani, hogy ez az átruházás az ügyfélkör jelentős elvesztése nélkül zajlott”.
- 171 Ebből következően a Bizottság jogban való tévedést követett el, amikor megállapította, hogy a Postadex ügyfélkörének átruházása nem minősül állami támogatásnak, mivel nem járt pénzbeli előnnyel. Következésképpen meg kell semmisíteni a megtámadott határozatot, amennyiben a Bizottság úgy vélte, hogy a a Postadexnek az SFMI-Chronopostra való, La Poste általi átruházása nem minősül állami támogatásnak.

A La Poste védjegyről és az ahhoz kapcsolódó vagyoni jogról

– A felek érvei

- 172 A felperesek szerint a Bizottság jogban való tévedést követett el, amikor úgy vélte, hogy La Poste védjegy és az ahhoz kapcsolódó vagyoni jog nem a Postadex szolgáltatás átruházásának vagy a hálózathoz való hozzáférésnek az elkülönült eleme. A felperesek hangsúlyozzák, hogy a La Poste védjegy és az ahhoz kapcsolódó vagyoni jog immateriális vagyon, amely önmagában gazdasági értékkel rendelkezik, amely a La Poste-ot megjelenítő ábrázolás elemeinek az összességéből (sárga szín, logó és felirat) adódik. Ebben a tekintetben a felperesek hangsúlyozzák, hogy a La Poste védjegy és az ahhoz kapcsolódó vagyoni jog gazdasági értéke jelentékeny

versenyelőnynek minősül, amely döntő lehet a piacszerzés során. Egyebekben a felperesek szerint, ha a vállalkozás jelentős piaci részt szerez a védjegy által teremtett előnynek köszönhetően, ez az előny végleges.

- 173 A jelentős gazdasági értékkel rendelkező és a monopólium bevételeiből finanszírozott La Poste védjegynek az SFMI-Chronopostra történő ingyenes átruházása tehát állami támogatásnak minősül.
- 174 A felperesek azt állítják, hogy még ha a La Poste védjegy és az ahhoz kapcsolódó vagyoni jog használata semmibe sem került a La Poste-nak, azért figyelembe kell venni az „alkalmi költséget”. A felperesek véleménye szerint a Bíróság ítélete csak annyiban hivatkozik a tényleges költségekre, amennyiben a tisztán kereskedelmi logikának meg nem felelő hálózathoz való hozzáférésről van szó. Egy olyan helyzetben azonban, amikor a La Poste hirdetési célból például engedélyezi a leányvállalata számára a saját járműveinek a használatát, a La Poste-nak díjazást kellene kérnie.
- 175 A Bizottság azt állítja, hogy a védjegy és ahhoz kapcsolódó vagyoni jog a La Poste számára nem jár semmilyen olyan költséggel vagy elmaradt haszonnal, amelyet a teljes költségek módszerénél ne vettek volna figyelembe. Megállapítja, hogy a felperesek nem a költségek, hanem a „növekvő” előnyök fogalmával érvelnek, és megpróbálják meghatározni az SFMI-Chronopost tevékenységének „helyes” díjazását. Ez a megközelítés azonban nem felel meg a „teljes költségek” megközelítésének, amely átfogó módszer, és az anyavállalat helyiségeinek értékcsökkenésére és fenntartására is kiterjed.
- 176 A Bizottság hozzáfűzi, hogy sem piac, sem érdeklődés nincs a La Poste hirdetési felülete, illetve a La Poste védjegye és az ahhoz kapcsolódó vagyoni jog iránt.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 177 Annak feltételezése esetén, hogy a La Poste védjegy és az ahhoz kapcsolódó vagyoni értékű jog nem jár szükségszerűen azzal a következménnyel, hogy e védjegy használata a La Poste által az SFMI-Chronopost számára nyújtott logisztikai és kereskedelmi szolgáltatás elkülönült eleme. Arra vonatkozó bizonyíték hiányában, hogy a védjegy és az ahhoz kapcsolódó vagyoni jog külön átruházásból ered, úgy kell tekinteni, hogy a La Poste védjegy és az ahhoz kapcsolódó vagyoni jog használata magából a logisztikai és kereskedelmi támogatásból következik, és annak járulékos eleme. Ezt a következtetést nem kérdőjelezzik meg a felperesek által az írásbeli észrevételük 4. mellékletében beterjesztett bizonyítékok. A felperesek csak a La Poste azon hirdetéseire hivatkoznak, amelyek a Chronopostot a La Poste egyik szolgáltatásaként mutatják be, valamint az SFMI-Chronopost nyilatkozataira, amelyek e cég azon kívánságát tükrözik, hogy „használja a La Poste nagy beszállítókkal való kapcsolatait, hogy jobb feltételekkel juthasson el egyes potenciális ügyfelekhez”. Ezek a tények azonban megerősítik, hogy a La Poste védjegy és az ahhoz kapcsolódó vagyoni jog használata járulékos jellegű a logisztikai és kereskedelmi támogatáshoz képest, amelyről a La Poste azt állítja, hogy legalább a teljes költségeivel egyenértékű ellenszolgáltatásért nyújtotta.
- 178 Ebből következően a Bizottság nem tévedett, amikor úgy vélte, hogy a La Poste fogyasztókban kialakult képének a leányvállalata általi használata nem minősül a La Poste teljes költségeinek díjazásától elkülönült állami támogatásnak. Ebben a vonatkozásban emlékeztetni kell arra is, hogy – a fenti 72–85. pontban, az indokolási kötelezettség megsértésére vonatkozó jogalap értékelésénél kifejtett megállapításokra tekintettel – az Elsőfokú Bíróság nem tudja ellenőrizni, hogy az SFMI-Chronopost számára nyújtott logisztikai és kereskedelmi támogatás esetében, ideértve a La Poste védjegy és az ahhoz kapcsolódó vagyoni jog használatát is, teljesültek-e az állami támogatás fogalmának feltételei.
- 179 Az előzőekre tekintettel el kell fogadni a negyedik jogalap második részét, amennyiben a Postadex szolgáltatás átruházására vonatkozik, és el kell utasítani, amennyiben a La Poste védjegy és az ahhoz kapcsolódó vagyoni jog használatára vonatkozik.

4. A nyilvánvaló értékelési hibára és a tárgyi pontatlanságokra vonatkozó jogalapról

Általános megjegyzések

180 A nyilvánvaló értékelési hibára és a tárgyi pontatlanságokra vonatkozó harmadik jogalap keretében felhozott kifogások egy részét az Elsőfokú Bíróság már elutasította az ítéletében, és az elutasítást nem fellebbezték meg a Bíróság előtt. Többek között a Radio France reklámjaira, az SFMI-Chronopost küldeményeinek vámkezelésére, valamint a bélyegdíjra vonatkozó kifogásokról van szó (az Elsőfokú Bíróság ítéletének 95–124. pontja). Ami a fennmaradó érveket illeti: az Elsőfokú Bíróság ítéletének 92. és 93. pontjából, valamint a felperesek beadványaiból következik, hogy ezek az érvek egybemosódnak a jelen ítéletben már vizsgált jogalapokkal. Ez kifejezetten következik a felperesek írásbeli észrevételeiből (84. pont). A megsemmisítési jogalap egyetlen olyan része, amely még nem került tárgyalásra, a La Poste hozzáadottérték-adó (HÉA) alóli mentessége miatt, valamint a munkabérek után fizetendő csökkentett adó miatt az SFMI-Chronopost számára keletkező állítólagos előnyre vonatkozott.

A felek érvei

181 A felperesek érvelése lényegében arra az állításra vonatkozik, hogy a La Poste egységes 4,25%-os kulcsú munkabéradó fizetésére volt köteles, míg más vállalkozásoknak átlagosan 9,15%-os kulccsal fizettek adót. A felperesek szerint ez előnyt jelentett az SFMI-Chronopost számára, mivel amennyiben az SFMI-Chronopost fizette a La Poste teljes költségét, ezek a költségek alacsonyabbak voltak, mint amelyet egy átlagos vállalkozásnak kellett volna viselnie.

182 A felperesek vitatják a Bizottság azon értékelését, hogy a La Poste-nak a csökkentett összegű munkabéradóból származó előnyét bőven kompenzálja a beszerzéseire fizetett HÉA hátránya. A La Poste nem olyan módon alanya a munkabéradónak, mint a többi vállalkozás, amelyek nem voltak a HÉA alanyai legalább az üzleti forgalmuk 90%-ában. A felperesek megjelölik, hogy a munkabéradó rendes kulcsa 4,25%, de ez a kulcs 8,50% az éves személyi jövedelem 40 780 FRF (6 216,87 euró) és a 81 490 FRF (12 423,07 euró) közötti részére, illetve 13,60% az éves személyi jövedelem 81 490 FRF-t (12 423,07 euró) meghaladó részére. 1994. szeptember 1-jéig azonban a La Poste-ra 4,25%-os csökkentett kulcsot alkalmaztak, amelyet csak a bérek alapján számítottak (a jutalmak és a természetbeni juttatások nélkül). Következésképpen nyilvánvaló, hogy e csökkentett kulcs előnyt jelent az átlagos súlyozott 9,15%-os kulcshoz képest (amely megfelel a bértömeg szerkezetének). E körülmények között a HÉA alóli mentesség nem valósult meg, a csökkentett kulcs használata pedig bevételkiesést okozott az államnak.

183 A munkabéradó és a HÉA vonatkozásában a felperesek kiemelik, hogy a La Poste adóügyi helyzetének vizsgálatakor hiányzik az összehasonlíthatóság és az összemérhetőség. A munkabéradó alapját ugyanis a vállalkozás bértömege képezi, míg a HÉA alapját az áruszállítás és a szolgáltatásnyújtás teszi ki. A HÉA 20,6%-os rendes kulcsa, illetve a munkabéradó 4,25%-os, 8,50%-os és 13,60%-os kulcsa nem nagyon hasonlíthatók össze. A felperesek tehát a HÉA alóli mentesség okán vitatják a La Poste terhének nagyságát.

184 A felperesek azt is előterjesztik, hogy az adókedvezménynek az adóköltségekkel való kompenzációja nem változtat e kedvezmény állami támogatás jellegén. A Bizottságnak a francia hatóságokhoz intézett, a kedvezmény megszüntetésére irányuló kérelme bizonyítja, hogy adókedvezményről van szó. A felperesek megjegyzik továbbá, hogy a jelen esetben az SFMI-Chronopostnak a verseny számára nyitott tevékenységeit illetően a La Poste HÉA-mentességének a „több-
letköltésge” nem kapcsolódik közszolgálati feladathoz.

- 185 A Bizottság először megjegyzi, hogy a La Poste adóterhei súlyosabbak, mint a versenytársaié. Ezt az érvelést megerősítik a francia hatóságok által közölt adatok, amely szerint a La Poste által befizetett, vissza nem téríthető HÉA 1993-ban 274 millió FRF (41 771 030,72 euró), a megfizetett munkabéradó 74 millió FRF (11 281 227,28 euró) volt, így a La Poste teljes adóterhe 352 millió FRF (53 662 054,07 euró) volt. Ilyen adóteher egyedülálló a munkabéradó fizetésére nem kötelezett és a megfizetett HÉA levonására jogosult versenytársak között.
- 186 A Bizottság másodszor megjegyzi, hogy nem valós az abból levezetett állítólagos kereskedelmi előny, hogy a La Poste ügyfelei nem kötelesek HÉA-t fizetni a La Poste szolgáltatásaiért. A Bizottság szerint a La Poste HÉA alóli mentessége kompenzálja azt az előnyt, amelyet a munkabéradó terén élvez. A francia hatóságok által átadott információk szerint ugyanis a La Poste üzleti forgalmának legnagyobb részét (83,4%) HÉA fizetésére kötelezett ügyfelekkel valósítja meg, akik a La Poste versenytársai esetében levonhatják a megfizetett HÉA-t, a La Poste áraiba beépített munkabéradót azonban nem vonhatják le. Ez a végleges költségelem jóval nagyobb terhet jelent, mint a visszatéríthető HÉA megfizetése, és ezért kereskedelmi hátrányt jelent a La Poste számára.
- 187 A Francia Köztársaság kifejti, hogy – a felperesek azon állításával ellentétben, hogy a „a munkabéradó általános kulcsa a francia kormány pontos statisztikai szimulációjának eredménye, amely lehetővé teszi az egyensúly megteremtését [...]” – a munkabéradó kulcsát és az annak megfelelő alkalmazási küszöböt nem abból a célból határozták meg, hogy egyensúlyt teremtsenek a HÉA-fizetésre köteles vállalkozásokkal szemben. A Francia Köztársaság hozzáfűzi, hogy egy ilyen megoldást a gyakorlatban lehetetlen volna megvalósítani, a két adó teljesen ellentétes mechanizmusa miatt. A gazdasági egyensúly fenntartása érdekében a HÉA-kulcs minden egyes módosítása a munkabéradó kulcsának megfelelő módosításával járna, ami irreális.

- 188 A Francia Köztársaság ezenkívül a magáévá teszi a Bizottság azon érvelését, amely szerint a La Poste nem élvez versenyelőnyt a HÉA alóli mentesség miatt. Megjegyzi, hogy a munkabéradó részben határozott tehernek minősül (a társasági adóalapból levonható), míg a HÉA teljes egészében levonható (adó az adóból), és adott esetben visszafizetik. Megállapítja, hogy a La Poste terheit nehezíti a munkabéradófizetés és az, hogy nem jogosult arra, hogy a terhekből levonja a megfizetett HÉA-t.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 189 A felperesek lényegében azt állítják, hogy még ha elég lenne is a La Poste számára az SFMI-Chronopost részére nyújtott logisztikai és kereskedelmi szolgáltatások miatt felmerült költségeket figyelembe venni – amit a felperesek vitatnak –, ezek a költségek alacsonyabbak lennének annál, amit egy magánvállalkozásnak kell viselnie, mivel a La Poste ugyanezeket a szolgáltatásokat alacsonyabb költségen képes nyújtani, tekintettel arra, hogy a mentes a HÉA alól, és csökkentett kulcsú munkabéradó alánya.
- 190 Ebben a vonatkozásban elegendő azt megállapítani, hogy a Bíróság ítélete csak azt követeli meg, hogy a közvállalkozás költségeit a leányvállalata visszafizesse. Így a Bíróság nem tesz különbséget aszerint, hogy ezek a költségek alacsonyabbak-e, mint egy rendes piaci körülmények között működő társaságé. Következésképpen a Bíróság ítéletére tekintettel még annak feltételezése esetén is, hogy a La Poste költségeinek egy részét a felperesek által felrótt adóügyi intézkedésekkel szubvenzionálják, ez nem befolyásolja az állami támogatás fennállásának vizsgálatát, tekintettel arra, hogy a Bíróság szerint elegendő, hogy fedezték a logisztikai és kereskedelmi támogatás miatt felmerült költségeket.

- 191 Ebből következően a harmadik jogalapot el kell utasítani, amennyiben az azokra a közvetett előnyökre vonatkozott, amelyekből az SFMI-Chronopost a La Poste állítólagos adókedvezményei miatt részesült.

A költségekről

- 192 Az Elsőfokú Bíróság ítéletében a Bizottságot kötelezték a saját költségeinek és a felperesek költségei 90%-ának a viselésére. A beavatkozó feleket kötelezték, hogy maguk viseljék a saját költségeiket.
- 193 A Bíróság az ítéletében akkor nem határozott a költségekről. Az Elsőfokú Bíróság feladata tehát, hogy a jelen ítéletben a különböző eljárásokra vonatkozó valamennyi költségről határozzon, az eljárási szabályzat 121. cikkének megfelelően.
- 194 Az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 87. cikkének 3. §-a értelmében részleges pernyertesség esetén az Elsőfokú Bíróság elrendelheti a költségeknek a felek közötti megosztását vagy azt, hogy a felek mindegyike maga viselje saját költségeit. A jelen esetben a felperesek kereseti kérelmei nagy részének helyt adtak a visszautalást követő eljárás keretében.
- 195 Az ügy körülményeit helyesen értékelve úgy kell határozni, hogy a Bizottság maga viseli az Elsőfokú Bíróság és a Bíróság előtt felmerült saját költségeit és a felperesek

költségeinek 75%-át, a beavatkozás miatt felmerült költségek kivételével. A felperesek az Elsőfokú Bíróság és a Bíróság előtt felmerült további költségeiket maguk viselik.

- ¹⁹⁶ A Francia Köztársaság, a Chronopost és a La Poste, amelyek beavatkoztak az eljárásba, maguk viselik az Elsőfokú Bíróság és a Bíróság előtt felmerült saját költségeiket, az eljárási szabályzat 87. cikke 4. §-ának első és harmadik bekezdése alapján.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (kibővített harmadik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) Megsemmisíti a Franciaország által az SFMI-Chronopost számára engedélyezett támogatásról szóló, 1997. október 1-jei 98/365/EK bizottsági határozatot, amennyiben az megállapítja, hogy sem a La Poste által a leányvállalata, az SFMI-Chronopost számára nyújtott logisztikai és kereskedelmi támogatás, sem a Postadex átruházása nem minősül állami támogatásnak.**
- 2) A Bizottság maga viseli az Elsőfokú Bíróság és a Bíróság előtt felmerült saját költségeit, valamint a felperesek költségeinek 75%-át, a beavatkozás miatt felmerült költségek kivételével.**

- 3) **A felperesek maguk viselik az Elsőfokú Bíróság és a Bíróság előtt felmerült saját költségeik fennmaradó részét.**
- 4) **A Francia Köztársaság, a Chronopost és a La Poste maguk viselik az Elsőfokú Bíróság és a Bíróság előtt felmerült saját költségeiket.**

Jaeger

Tiili

Azizi

Cremona

Czucz

Kihirdetve Luxembourgban, a 2006. június 7-i nyilvános ülésen.

E. Coulon

hivatalvezető

M. Jaeger

elnök

Tartalomjegyzék

A jogvita alapját képező tényállás	II - 1540
A visszautalást követő eljárás	II - 1548
A felek kereseti kérelmei a visszautalást követően	II - 1550
Indokolás	II - 1551
1. Előzetes észrevételek	II - 1551
2. Az indokolási kötelezettség megsértésére vonatkozó jogalapról	II - 1554
A felek érvei	II - 1554
Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 1558
Ítélezési gyakorlat az indokolási kötelezettség tárgyában	II - 1558
Az indokolási kötelezettség betartása ellenőrzésének jelen ügybeli terjedelméről	II - 1561
A megtámadott határozat indoklásáról: a logisztikai és kereskedelmi támogatás nyújtásával okozott kiegészítő változó költségek	II - 1562
A postai hálózat használatából eredő állandó költségekhez való megfelelő hozzájárulásra vonatkozó indokolásról	II - 1567
A tőke megfelelő hozamára vonatkozó indokolásról	II - 1568
A költségek fedezetére vonatkozó általános indokolás	II - 1569
A részletes indokolás szükségességéről	II - 1570
3. Az állami támogatás fogalmának megsértésére vonatkozó jogalap	II - 1572
Bevezető megjegyzések	II - 1572
	II - 1599

A rendes piaci körülmények fogalmának megsértéséről	II - 1573
A retropoláció módszerére vonatkozó kérelemről	II - 1573
– A felek érvei	II - 1573
– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 1577
Az állami támogatás fogalmába tartozó egyes elemek figyelemén kívül hagyása	II - 1583
A Postadex átruházásáról	II - 1583
– A felek érvei	II - 1583
– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 1586
A La Poste védjegyről és az ahhoz kapcsolódó vagyoni jogról	II - 1589
– A felek érvei	II - 1589
– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 1591
4. A nyilvánvaló értékelési hibára és a tárgyi pontatlanságokra vonatkozó jogalapról	II - 1592
Általános megjegyzések	II - 1592
A felek érvei	II - 1592
Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 1595
A költségekről	II - 1596